

Proceedings of the Ninth Session of the Assam Legislative Assembly assembled after the First General Election under the Sovereign Democratic Republican Constitution of India

The Assembly met in the Assembly Chamber, Shillong, at 10 A.M., on Tuesday, the 13th March, 1956.

P r e s e n t

Shri Kuladhar Chaliha, B.L., Speaker, in the Chair, the nine Ministers, the two Deputy Ministers, one Parliamentary Secretary and seventy-nine Members.

QUESTIONS AND ANSWERS

UNSTARRED QUESTIONS

(To which answers were laid on the table)

Census of Kala-azar Patients in Assam

Shri DHARANIDHAR BASUMATARI asked :

3. Will the Minister-in-charge of Medical be pleased to state—

- (a) Whether any census has been taken of the Kala-azar patients in Assam ?
- (b) If so, what is the number of the same "Thana-wise" in different districts of Assam ?
- (c) The number of patients who died of Kala-azar district by district in the last 3 years since 1953 up to date ?

Shri RUPNATH BRAHMA (Minister) replied :

3. (a)—Yes.

(b)—Thana-wise figures are not maintained.

(c)—

Districts	1953	1954	1955	1956 (to date)
1. Nowgong ...	62	54	59	5
2. United Mikir and North Cachar Hills.	8	3	5	...
3. Garo Hills ...	51	45	56	7
4. Goalpara ...	75	54	101	10
5. Darrang ...	47	49	32	...
6. Cachar ...	28	27	30	...
7. Lakhimpur...	3	...
8. Sibsagar ...	50	20	26	4
9. Kamrup ...	35	29	27	1

Plying of lorries through Nalbari-Dhamdhama-Subankhata Public Works Department Road

Shri BAIKUNTHA NATH DAS asked :

4. Will the Minister-in-charge of Public Works Department be pleased to state—

- (a) Whether it is a fact that as many as 36 lorries are always plying through Nalbari-Dhamdhama-Subankhata Public Works Department Road carrying gravel ?
- (b) Whether it is a fact that due to the plying of these lorries the pedestrians and the people living both sides of the Road are suffering from dust nuisance ?
- (c) What steps the Government propose to take to remove the sufferings of the people in this respect ?

Shri SIDDHINATH SARMA (Minister) replied :

4. (a) & (b)—Government have received a representation to that effect very recently.

(c)—The proposal of black-topping one mile of the road within Dhamdhama town and gravelling the remaining portion of the road will be placed before the next Assam Road Communication Board for consideration.

Presentation of the Supplementary Statement of Expenditure for 1955-56

Shri MOTIRAM BORA (Minister) : Mr. Speaker, Sir, I beg to present a Supplementary Statement of Expenditure for 1955-56 of which I presume hon. Members have got a copy.

General discussion on the Budget

Mr. SPEAKER : Now, we will have a general discussion of the Budget. Mr. Bijoy Chandra Bhagavati.

Shri BIJOY CHANDRA BHAGAVATI: Mr. Speaker, Sir, I congratulate the Finance Minister for his able speech yesterday and for marshalling of facts. From the budget figures in those days of war and inflation we would see that the Government of Assam's revenue was not more than 5 or 6 crores and expenditure was up to that extent. Now the figures have gone upto about 25 crores in expenditure side and 21 crores in revenue side. These figures demonstrate or rather indicate that the finances of the State have developed and the financial position of the State has also improved. I find that there is a deficit of about 3 crores of rupees; and a deficit is inevitable in the developing period. As a matter of fact deficit financing is a device to finance development projects. So we have no reason to be afraid for the deficit and should be confident that we shall be able to have a balanced budget in course of time. We are also happy to find that under Police and Jails the percentage of expenditure is about 7 per cent whereas the percentage of expenditure in Education is about 16 per cent of the revenue. This is a healthy sign and the expenditure is so apportioned as the development works get fillip.

Then, one of the major events in the year under review is the re-organisation of States. In some parts of the country, some happenings which are not very happy and which undermine the very solidarity of the nation are taken place. We have to be very vigilant against such actions. There are also proposals for merger of some States and also for grouping. I personally do not like the idea of very big States; I am in favour of a medium size State with a strong Centre. In this part of the country, it has become necessary for integration of Assam with Tripura and Manipur. North-East Frontier Agency is a part of Assam and so there is no question of merger of North-East Frontier Agency, but its administration should be integrated with the administration of this State. That is essential from every point of view. Then, the question of grouping comes. The Prime Minister, in his speech in Parliament, said that certain States have to be grouped and a consultation body would be set up. We do not know as yet what will be the exact provisions in the Bill for grouping. So, it is rather premature to decide or to give any opinion as to the propriety or otherwise of this scheme. The other day, my hon. Friend, Shri Hareswar Goswami, said that the grouping scheme now envisaged by the Prime Minister is not fundamentally different from the grouping move of the Cabinet Mission. But I do not think that this is so. They are fundamentally different. In those days, Sir Stafford Cripps proposed grouping to meet the Muslim League as a sort of com-

promise and this was meant, as a matter of fact, to please the Muslim League and to give them something instead of partitioning the country. So, that was entirely in a different context and for a different purpose. Now, the grouping scheme may be entirely for a different purpose. It may be merely for consultation and discussion. We do not know exactly for what purposes and in what way the grouping will be effected. So, I do not like to give any opinion at this stage. I think, a Bill will be introduced at a later stage of this Session or some other Sessions on this subject and then we will have an opportunity to discuss this subject fully. Then, a very important point for us would be the planning subject.

The First Five-Year Plan period will end in this month and the Second Five-Year will begin from April next. In the first five year we have achieved something ; in the second five year we hope to achieve much more. In the first five year it is said that 17 million acres of land have been brought under irrigation and more than 3 million kwts. of electricity has been produced as against about 2 million kwts. So there are improvements. In national income also we have achieved more than what was estimated. It has exceeded the target taking India as a whole ; but so far as Assam is concerned, we have not achieved that target. So in the first five year though we have achieved something, we in Assam have suffered in some respects.

In the second five year we have to achieve much more. In the plan itself there may be defect. It is easy to pick holes. It is easy also to demonstrate some wrongs here and some faults there. It is easy also to say that there are subjects where enough money has not been provided. But we must not lose sight of the fact that for the first time we are having a planned economy and we are integrating different aspects of national life. We are integrating agriculture, industry, education, health, economic policy, social policy and all other aspects into one integrated whole. So this is a very tremendous work. We have to congratulate the framers of the plan.

There is one very important aspect, that is, the social and economic aspect. It has been accepted that socialist pattern is the objective and for that economic inequalities are to be removed. Disparity there is in every walk of life at present. We cannot deny that. The Taxation Enquiry Commission has suggested that 30 times over the present family income should be the ceiling income for anybody in this country. It is accepted by all that the relationship between those who are in the

lower level and those who are in the highest rank must be reasonable and the gap should not be more than 12 or 15 times. For that I feel that there is a necessity for radical change in the wage structure in the country. I realise that it is not possible to do so in one part of the country and in one State. The country as a whole is to move in that direction. That is very essential if we want to create enthusiasm for implementation of the plan. It is not enough to have an ideal, it is necessary to take definite steps for reaching that goal. We want economic equality as far as practicable, we want that the differences in wages and income are removed to a great extent. That is the first condition, and it is necessary to be followed and given effect to both in the public and private sectors. I feel that we must be able to focus public attention in the works for development. And for focussing public attention to such works the people must be made to feel that they will gain from the increased production and increased income, and they will have a share in all the benefits. But they cannot have that feeling unless we have effected radical changes in the present wage structure in the country.

Sir, I also feel that there should be a permanent body for planning in this State also. Hitherto, the Planning Department did co-ordinating work among different departments of Government, but gradually their works are increasing. They will have to assess the needs and resources of the State; they will also have to assess how far a department has achieved what has been laid down in the plan, and how far certain schemes have been implemented according to the schedule. These things they will have to do. Unless a separate and independent body is set up for doing all these things, I am afraid, the departments may not be able to cope with the situation. So, I will request the Government of this State to set up such a body. I also find that the Planning Commission has recommended to set up such a body. There is also necessity to set up another body to find out the supply and demand position for technical personnel of the State. That must be found out with sufficient time ahead of the stage when certain programme is taken up for implementation. We in this State do not know before we take up certain programme for work, how many personnel will be necessary for executing those schemes. As for instance, in the Medical College we may have to open certain departments in course of time. Even now we do not know what personnel we have in the State for equipping those departments. So it is necessary for us to have such a machinery to find out the requirements of technical personnel in different departments and to find out ways and means for training those personnel.

Then again, we find that in the revised plan for Assam less than 60 crores has been sanctioned by the Planning Commission as against about 299 crores in our original plan for the Second Plan period.

This amount is not adequate. In the First Plan we were given about 20 crores. But from the Budget speech of the Finance Minister it will be seen that the over-all amount was about 40 crores. We spent something from our own resources. He said yesterday, "A thorough assessment has now been made and it is possible to indicate that the total outlay on the development envisaged during the First Five-Year Plan period in Assam is of the order of Rs.39,50,00,000 made up as follows, etc." So, in the First Five-Year Plan period we had about 40 crores of rupees. So, if we are given only 60 crores for the Second Five-Year Plan period, it will be very inadequate. Therefore, our demand to the Centre that our allotment should be increased is justified. The Government of Assam have submitted a Supplementary Draft Plan. We hope the Government of India will see their way to accept it. In the Planning Commission's report, it has been accepted that not only disparity between individual and individual but also the disparity between region and region should be removed. Unless we can do that the feeling of oneness in this country will not develop. It has been said in the Planning Commission's Report itself. "There is another type of disparities which may be mentioned in this context, *viz.*, disparities in levels of development as between different regions in the country. In a comprehensive plan of development the special needs of the less developed areas have to be kept in view, so that the entire pattern of investment is adapted to the securing of balanced regional development in the country".

Mr. SPEAKER: What is the average level? Is it not a mean between the highest and the lowest levels?

Shri BIJOY CHANDRA BHAGAVATI: Our aim should be not to bring down the highest level to the lowest level, but to bring up the lowest level to the higher level and bring about a balance. This principle has also been accepted in the last Amritsar Session of the Congress that disparities between the highly developed and under-developed States should be removed and weightage should be given to under-developed States. So, I hope the Planning Commission and the Government of India will reconsider the position.

Sir, it is true that in the Second Plan our target has increased. But for this State national income will be 15·8 per cent and in *per capita* income the percentage will be 9·2. Taking India as a whole, the percentage of national income will be 25 and *per capita* income 19. So, we in Assam will lag behind by 10 per cent in comparison to incomes in other parts of India. This is not what it should be. It is a very big gap. In the first plan period also we lagged behind. So we have to catch up. If we are to catch up, we are to be given weightage. It is true that we have been given proportionate amount according to the population basis. May be we have been given a little more. But we have not been given any weightage, considering our level of development. This is my point.

Sir, it has been estimated that in Assam there will be about 2,77,000 unemployed persons. There would be many more under-employed persons in the rural areas. According to the State Plan frame, about 199 thousand of jobs will be created for the unemployed. In this connection another factor is to be taken into consideration. We find that thousands of labourers are recruited to Assam from outside every year. There are already unemployed persons in our tea gardens, and in other parts of the State. Even then, the Tea Industry likes to import new labourers from outside. This is bad from every point of view. This makes labour cheap in this State. The Industry likes to have new recruits because in that way they can get labour cheap. But we, who have set before us the goal of a socialistic pattern of society, cannot encourage this. We want to give the labourers not only the minimum wage but fair wage. So, if we allow the Industry to recruit any number of labourers from outside the State, that will only complicate matters and the standard of living of the workers will go down thereby. Some of these tea garden labourers have come out of the gardens and settled down in the villages. We cannot give them lands; they have become landless workers. This has created a problem for the State as a whole. When there are so many unemployed persons in this State, it does not stand to logic why there should be further recruitment of labourers from outside. I would urge upon the Government to take serious notice of this state of affairs. I understand it is not possible legally for Government to stop this recruitment. But the Industry cannot also go against the main objectives and the directive principle of this State. What is the directive principle of the State? It is that the standard of living of the people should be raised, the unemployment problem is to be solved. If the Industry goes against this State policy, the Government may ask them to revise their attitude

in this regard. We find that in certain tea estates they have dismissed the old employees and are employing new men from outside. When tea estates change hands the new owners like to employ new men. This is a dangerous development. Government should see how this can be stopped.

Sir, industry is the main source of income for a country. Unless, we are industrially developed, we cannot expect to raise our standard of living that is certain. In the Second Five-Year Plan it has been given the utmost importance. Stress has been laid to set up industries all over the country. But it is necessary that industries are decentralised as far as practicable. I have seen in the Report of the Planning Commission where it is stated that there should be decentralisation of industries as far as possible. That is a good principle. Even heavy industries should be decentralised to a great extent, because it is politically unsound to centralise the industries in one city or one part of the country. In Assam we have not got much industries. In the First Five-Year Plan, we did not get River Valley Projects and in electricity we are in a bad position. In other parts of the country electricity has increased but in our State electricity has decreased, if I may say so. Electricity and industry are very important. So Government of India in their Central sector or Private sector should see that some major industries are set up in this State.

Sir, we are very unhappy that there are rumours and even proposals to shift the oil refinery from this State to some other part of the country. That will be doing more injustice to Assam. It is just and proper that some major industries are established in this State according to the decentralisation policy of the Government of India. But now if this oil refinery is also to be taken away to some other parts of the country, that is certainly very bad and we in Assam cannot tolerate it. Such a proposition is impossible to be accepted. We hope that the Government of India will think over this matter and they will not think of shifting the proposed refinery from Assam.

Sir, we are going to industrialise the country. That is very good, but even then major section of the population will have to depend on land. So land is the basic problem in this country. At least it will remain so for another 30 years to come ; therefore, we have to reform the land policy. We will have radical change in this respect. The Government of Assam has proposed to set up a Land Reform Committee,

Maulana ABDUL JALIL : অধ্যক্ষ মহোদয় আমি মাদ্রাসা স্কুল বোর্ড সম্বন্ধে বলেছিলাম । আমি গেজেটে দেখেছি এই বোর্ড গঠন হয়েছে ; তখন আমি Local Self-Government মিনিষ্টার যিনি একমাত্র মন্ত্রী সভায় মুসলিম প্রতিনিধি তিনি বললেন যে, শিক্ষামন্ত্রী বলেছেন এখনও বোর্ড গঠন হয় নাই বোর্ড গঠন হইলে জমিয়তের এবং জলিল সাহেবের কথা নিশ্চয়ই বিবেচনা করা হইবে এই ভাবে একবার নহে কয়েক বার Local Self-Government মন্ত্রী আমাকে জানাইয়াছেন । আশ্চর্যের বিষয় একদিকে বিষয় গেজেট হইয়া গেলে অপর দিকে বিভাগীয় মন্ত্রী অস্বীকার করিতে থাকেন ইহার কারণ আমরা জানিতে পারি কি ? মাদ্রাসা শিক্ষার জন্য প্রাদেশিক সরকার টাকা খরচ করিতেছেন । দেশের উন্নতির জন্য সরকার শত শত টাকা খরচা করিতেছেন, তাই এই শিক্ষা নিয়ম তাত্ত্বিক এবং উন্নত ধরণের হওয়া উচিত । যদি সরকার এই মাদ্রাসা স্কুল গুলি রাখিতে না চান তা হইলে আলাদা কথা, কিন্তু দেশে যখন সব দিক হইতে উন্নয়ন কার্য সম্ভব হয়েছে মাদ্রাসা শিক্ষা গ্রহণকারী দরিদ্র ছেলে মেয়েদের মাদ্রাসা শিক্ষার উন্নত ধরণের হওয়া উচিত, যে ভাবে বাংলা সরকার উপযুক্ত সাহায্য দিতেছেন ।

অধ্যক্ষ মহাশয় তারপর আমি বদরপুর সম্বন্ধে কিছু বলিতে চাই । গত ৩৪ বৎসর ধরে আমি বলে আসিয়াছি যে বদরপুরে একটি Over Bridge হওয়া দরকার । এর জন্য..... ।

Mr. SPEAKER : য় বাত হাম লোগ কে নহী হায় Central Government কী হায় Central Government কা পাশ দরখাস্ত কীজিয়ে গা ।

Shri SIDDHINATH SARMA (Minister) : We have moved this to the Railway Board also we have mentioned this in the last Budget Session.

Mr. SPEAKER : উনহোনে লিখা হায় ইস কে লিয়ে :

Maulana ABDUL JALIL : মুজ়ে বড়ী খুসি হাঁয় য় জুন কর :

কিন্তু এখন কথা হয়েছে প্রাদেশিক সরকার কেন্দ্রীয় সরকারের নিশ্চয় জানাইতে পারেন । কেন্দ্রীয় সরকারের notice এ আনবার জন্যই আমি বার বার অনুরোধ করছি ।

Shri SIDDHINATH SARMA (Minister) : We have communicated these facts also.

Mr. SPEAKER : আপসে কথা গিয়া হাঁয় কি য়ে বাট্টে হামারী সরকার কে মাতহত নহী হায় ।

Maulana ABDUL JALIL : অধ্যক্ষ মহাশয় এখানে মানুষের জীবন নিয়ে খেলা হয়েছে মনে হয় এবং কত লোক এখানে মারা গেছে । তাই এই Over Bridge টার জন্য আমাদের প্রাদেশিক সরকার এটা strong attitude নেওয়া দরকার যাহাতে এই Over Bridge টা যেন হয়ে যায় ।

Mr. SPEAKER: Central Government কা পাঁচ লিখা হয় লেकिन अब तक कही जबाब नही मिला है। हम कही जबरदस्ती नही कर सकते इसके लिये.....

Maulana ABDUL JALIL: অধ্যক্ষ মহাশয় তারপর আমি এই বিধান সভার সদস্যদের নিকট এই কথা বলতে চাই যে ১৯৫২ সালে আমি সেখানকার শ্রীগৌরী হাই স্কুলটি আদর্শ স্কুলে পরিণত করিবার জন্য একটি প্রস্তাব পেশ করিয়াছিলাম। আমি আশা করি সেই স্কুলটি Higher Secondary Institution অথবা Multi-purpose High School এ যেন এই বার পরিণত করা হয়।

এর পর আমি বলতে চাই বদরপুরে যেটা জনসাধারণের জন্য 'লোকালবোর্ড ডিসপেনসারী' (Local Board Dispensary) আছে তাহাতে রোগীদের বসবার জায়গা নাই। এখানে প্রত্যাহ ৭০৮০ জন রোগী আসে। আমি আশা করি, আমার সরকারি রোগীদের বসবার জন্য যেন জায়গা করাইয়া দেন, এবং এই হাসপাতালে ৪১৭ বেড দেওয়া একান্ত দরকার।

(কি ডিসপেনসারী?—Voice)

(লোকালবোর্ড ডিসপেনসারী)

Shri RUPNATH BRAHMA (Minister): টাকা দেওয়া হয়েছে।

Maulana ABDUL JALIL: ভাল কথা কিন্তু সেই বিশ্রামের জায়গাটা শীঘ্র হওয়া দরকার। আশা করি সরকার বাহাদুর এ দিকে একটু লক্ষ্য রাখিবেন উদ্ভাস্ত, স্তম্ভাটাক রোড ব্লক ইপিষ্ট, আনাইর, হাওর বর্কার হাওর Reclamation পশু হাসপাতালের বিল্ডিং নির্মাণ অনেক কথা থাকিয়া গেল সময় নাই তাই এই বলে অথ মন্ত্রী মহোদয়কে ধন্যবাদ দিয়া আমার বক্তব্য শেষ করিলাম।

Shri MAHENDRA HAZARIKA: অধ্যক্ষ মহোদয়, মাননীয় বিত্ত মন্ত্রী মহোদয়ে এই সদনত যদিও ঘাটি বাজেট পেচ করিছে তথাপি যোরা কেই বছরত যি বিলাক উন্নয়ন মূলক আঁচনি লৈছে তালৈ চালে ঘাটি পৰা হলেও বাজেট খন সময়োপযোগী হৈছে। ইমান পিচ পৰি থকা প্ৰদেশ এখন আগ বঢ়াই নিবলৈ হলে উন্নয়ন মূলক আঁচনি বোৰ কাৰ্য্যকৰী কৰোতে বাজেট ঘাটি হবই। এই উন্নয়ন মূলক আঁচনি বোৰ কাৰ্য্যত পৰিণত কৰিব পাৰিলে আমি বহুত উন্নতি কৰিব পাৰিম তিত সন্দেহ নাই। সেই কাৰণে মই বিত্ত মন্ত্রী ডাঙৰীয়াক ধন্যবাদ দিছো।

অধ্যক্ষ মহোদয়, বাজেট সম্পৰ্কে দুই চাৰি আঘাৰ কথা নটক নোৱাৰে। সিদিনা ৰাজ্যপালৰ ভাষণ প্ৰসঙ্গত যি বিলাক কথা উল্লেখ কৰিছিলো সেই বোৰ বাদ দিহে বাকী কবলগীয়া কথা বোৰ কম, নদী নিয়ন্ত্ৰণৰ কাৰণে কিছু টকা চৰকাৰে অচুতীয়াকৈ ৰাখিছে। এই নদী নিয়ন্ত্ৰণ সচাটকৈ বৰ আৱশ্যকীয় আঁচনি। আশি এই বিজ্ঞানৰ যুগত যি দেশত বৈদ্যুতিক শক্তি নাই সেই দেশে উন্নয়ন মূলক কামত বিশেষ একো উন্নতি কৰিব নোৱাৰে। উন্নত বৈদ্যুতিক আঁচনি লোৱা হৈছে যদিও এখন দেশৰ কাৰণে ই যথেষ্ট নহয়। নদী নিয়ন্ত্ৰণৰ কাৰণে যদিও বাজেট অচুতীয়াকৈ টকা ধৰা হৈছে তথাপি কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ পৰা বিশেষ একো ইচ্ছিত পোৱা নাই। কিন্তু অসমৰ নদী বিলাকৰ যি জৰীপ কাৰ্য্য কৰা হৈছে সেই টোত এটা ভাল কামেই হৈছে আৰু তাৰ বাবে চৰকাৰক ধন্যবাদ দিছো।

এই আঁচনিৰ কাম ৫ বছৰৰ ভিতৰতে সম্পূৰ্ণ হ'ব বুলি যদিও আশ্বাস দিছে তথাপি কৃতগতিত যদি কাম কৰা নহয় তেন্তে আমাৰ প্ৰদেশৰ উন্নয়ন মূলক কামবোৰ কাৰ্য্যকৰী কৰিব পাৰিব বুলি মনে নধৰে। সেই কাৰণে যিবিলাক জৰিপৰ দৰকাৰ সেইবোৰ সোনকালে সংগ্ৰহ কৰি, বিশেষকৈ কপিলী নদা সম্পৰ্কে যিবিলাক কাম বাকী আছে সেইবোৰ অতি সোনকালে কৰা হয় যাতে দ্বিতীয় পঞ্চবাৰ্ষিক পৰিকল্পনাৰ ভিতৰতেই বহুমুখী নদী নিয়ন্ত্ৰণ আঁচনি হাতত লয় আৰু আমাৰ মানুহে বিজুলী শক্তি ব্যৱহাৰ কৰি দেশৰ বহুমুখী উন্নয়নৰ পথত আগবঢ়াই নিব পাৰে তাৰ কাৰণে অনুৰোধ কৰো।

অধ্যক্ষ মহোদয়, শিক্ষা সম্পৰ্কে ক'ব খোজো যে নিবনুৱা সমস্যা আজি দিনে দিনে কম নাই। সেই কাৰণে মই ক'ব খোজো যে চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা মাধ্যমিক শিক্ষা সংকোচ কৰি প্ৰাথমিক শিক্ষা বৃদ্ধি কৰিব লাগে আৰু লগতে কাৰিকৰি শিক্ষাবোৰো বেচি পৰিমাণে বৃদ্ধি কৰিবৰ কাৰণে বিশেষ বন্দবস্ত কৰিব লাগে। এই দ্বিতীয় পাঁচ বছৰীয়া পৰিকল্পনাতে এই স্কুলবোৰ স্থাপন কৰিব নোৱাৰিলে এৰ সমস্যা সমাধান কৰা টান হ'ব। প্ৰাথমিক শিক্ষাৰ বিষয়ে শ্ৰীযুত হৰি নাৰায়ন বৰুৱা দেৱে ও কৈ গৈছে যে বহুত পিচপৰা ঠাইত ৰাইজে স্কুল চলাই আছে, কিন্তু সেই স্কুল চৰকাৰে ল'ব পৰা নাই। এবছৰ নহয় তিনি বছৰ পৰ্য্যন্ত এই স্কুলবোৰ ৰাইজে চলাই আছে। গতিকে এই স্কুলবোৰ চৰকাৰে লৈ প্ৰাথমিক শিক্ষাৰ সুবন্দস্ত কৰিব লাগে আৰু তাকে কৰিব নোৱাৰিলে চৰকাৰৰ পক্ষে এইটো শোভনীয় নহ'ব। সেই কাৰণে সংবিধানে প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া মতে দ্বিতীয় পাঁচ বছৰৰ ভিতৰতে প্ৰাথমিক শিক্ষা সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগে। মই ক'ব খোজো যে প্ৰাথমিক শিক্ষা বাধ্যতামূলক কৰি জনসাধাৰণক সজাগ কৰি তুলিব লাগিব। যদি অভ্জান আন্ধাৰৰ পৰা মানুহবোৰক শিক্ষাৰ পোহৰ বিলাৰ নোৱাৰি তেন্তে চৰকাৰৰ ব্যৰ্থতাৰহে প্ৰমাণ হ'ব। মাধ্যমিক স্কুল সমূহৰ ভিতৰত কেইখনমানত বহুমুখী শিক্ষা দিবলৈ আঁচনি লৈছে; যদিও ইয়াৰ দাবাই উল্লেখ কৰা উদ্দেশ্য সমাধান নহ'ব। অধিক সংখ্যক কাৰিকৰি বিদ্যালয় স্থাপন কৰিলে হে উদ্দেশ্য সমাধান হ'ব পাৰিব। অৱশ্যে জিলা প্ৰতি ২১ খন, আছে কিন্তু আৰু অধিক পৰিমাণে হলেহে আমাৰ উদ্দেশ্য সফল হ'ব।

Mr. SPEAKER: আপুনি Middle স্কুলৰ কথা কৈছেনে Secondary education ৰ কথা কৈছে।

Shri MAHENDRA HAZARIKA: Secondary education ৰ কথাহে কৈছে।

আমি জনাত আজি অসমৰ লোক সংখ্যা বৃদ্ধি হৈছে। ইয়াৰ কাৰণ হল বাহিৰৰ পৰা বহুতো লোক আহি অসমত সোমাইছে। কিন্তু মই ক'ব খোজো যে পূৰ্বৰে পৰা অসমৰ লোকসংখ্যা তাকৰ নহয়। অসম জনবহুল আছিল তাৰ প্ৰমাণ অসমৰ অৰণ্যনি ঠাই সমূহত অবস্থিত প্ৰাচীন মঠ মন্দিৰ অগুনতী পুখুৰী আৰু আলিবাট আদিয়ে চিনাকি দিয়ে। এই জনবহুল স্থান সমূহ অৰণ্যাগি প্ৰদেশত পৰিণত হোৱাৰ কাৰণ এই হ'ব পাৰে; ৰাষ্ট্ৰ বিপ্লৱ, প্ৰাকৃতিক দূৰ্যোগ আৰু সংক্ৰামক ব্যাধি। ওপৰোক্ত কেউটা ব্যাধিয়ে অসমৰ লোকসংখ্যা হ্ৰাস কৰাৰ কাৰণ। আমাৰ জনাত কলাজবো এটা অসমৰ সৰহ জনসংখ্যা কমোৱাৰ কাৰণ বিদেশী চৰকাৰৰ আমোলত অসমৰ জনস্বাস্থ্যৰ উন্নতি সাধন হোৱা নাছিল। কিন্তু বৰ্ত্তমানেও অসমৰ জনস্বাস্থ্যৰ কোনো উন্নতি হোৱা নাই। আজিও প্ৰত্যেক ঠাইতে কলাজবৰ প্ৰকোপত অসমীয়া দিনে দিনে ধ্বংস হ'বলৈ উপক্ৰম কৰিছে; সেইকথা সকলোৱে জানে। মই জনাত আমাৰ নগাও জিলাতে অত্যন্ত ভয়াবহ বিষয় হৈ পৰিছে। তাৰ এখন গাঁৱতে ৬০ জন

মানুহ কলাজবত পীড়িত হৈছে। এই ঘটনা অলপ দিনৰ ভিতৰতে ঘটিছে। এই কলাজবত মৃত্যু হোৱা লোকসংখ্যা জানিবলৈ আজি আমাৰ বসুমতাৰী ডাঙৰীয়াই কৰা অতীৰিক্তিত প্রশ্নোত্তৰত বৃদ্ধ ডাঙৰীয়াই দিয়া বিপোর্টটো সম্পূৰ্ণ সঠিক নহয়। নগাঁও জিলাৰ শিলপুখুৰী মৌজাৰ একমাত্ৰ গোসাইখন্দা গাঁৱতেই ৫ জনতকৈ অধিক সংখ্যক লোকৰ মৃত্যু হোৱাৰ কথা জানো। বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষৰ কিছুমান ঘটনা জনা নাই আৰু জানিবলৈকো বিশেষ চেষ্টা কৰা নাই যদিও বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষৰ অভাৱ নাই। আমাৰ লাওপানী অঞ্চলটো টাইবেল প্ৰধান অঞ্চল। তাত বিশেষকৈ লালুং মিকিৰ ভাইসকলে বসবাস কৰে। সেই লোকসকলৰ প্ৰায় ঘৰতে কলাজব প্ৰপীড়িত ৰোগী আছে। দুখৰ বিষয় আজি দুমাহ ধৰি তাৰ ডাক্তৰ জনে চুটি লৈ ঘৰতে বহি আছে। অথচ প্ৰায় ২০০ বো অধিক লোকে বোমাৰ ভূগিৰ ধৰিছে। যদি কোনো চিকিৎসাই নাপাই তেন্তে তেওলোক কেনেকৈ জীয়াই থাকে; মোটৰ ওপৰত এনেকুৱা এখন দাতিকাষৰীয়া ঠাই নাই যত কলাজব বৃদ্ধি হোৱা নাই। চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা এই ক্ষত্ব বুজি তাৰ এটা যুক্তিযুক্ত পৰিকল্পনা হাতত লৈ অচিৰে এই ব্যাধি নিবাৰণ কৰিব লাগিব। আজি দুমাহৰ ভিতৰত এখন গাঁওতে যদি ৬০ জন ৰোগীয়ে ভুগে তাত এজন ডাক্তৰে কি কৰিব পাৰে; আজি জনস্বাস্থ্য বিভাগে জন স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ কি উন্নতি সাধিছে? মই পুনৰ বিভাগীয় মন্ত্ৰীমহোদয়ক অনুৰোধ কৰো যাতে অবিলম্বে এই ব্যাধি নিবাৰণৰ এটা দিহা কৰে।

Mr. SPEAKER: Public Health আছেই হবলা ?

Shri. MAHENDRA HAZARIKA: আছে কিন্তু Public Health থাকিলেও এনে ধৰণে বন্ধি পোৱা সংখ্যাবহুল ৰোগী চিকিৎসা কৰিবলৈ এজন ডাক্তৰৰ পক্ষে সেইবোৰ নাশ কৰা সম্ভৱ নহব। তাৰ কাৰণে এটা নিৰ্দ্ধাৰিত পৰিকল্পনা হাতত লব লাগিব। ৰাইজে কয় “আপোনালোকে আজি ৭/৮ বছৰে ৰাজত্ব কৰিছে কিন্তু আমাৰ কি উপকাৰ হৈছে;”

Mr. SPEAKER: আপুনি Mobile Squad ৰ কথা কৈছে নেকি ?

Shri RUPNATH BRAHMA (Minister): We have got two mobile vans, one for the hills and one for the plains.

Mr. SPEAKER: It is better to put one at Nowgong in view of what he says.

Shri RUPNATH BRAHMA (Minister): The mobile van cannot go to those areas. But definite instructions have been issued to the District Medical Officer of Health to take immediate steps for checking the spread of *kala-azar* and give necessary injections in different affected localities. Regarding the place mentioned by Mr. Hazarika, only the other day he brought it to my notice and I have taken immediate steps in the matter.

Shri MAHENDRA HAZARIKA: অধ্যক্ষ মহোদয়, মাননীয় মন্ত্ৰী মহোদয়ে লাওপানীৰ কথাহে কৈছে। শিলপুখুৰী গাঁওত ৬০ জন বোমাৰী আছে তাত যি এটা হস্পিটাল আছে তাৰ এজন ডাক্তৰে একো কৰিব নোৱাৰে।

মাননীয় বিত্তমন্ত্রী মহোদয়েও জানে। আমাৰ জিলা কংগ্ৰেছ কমিটিৰ ফালৰ পৰাও যি পৰা যায় কিছ সাহায্য আগবঢ়োৱা হৈছে।

মই ভাবো চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা Medical Van পঠালেই নহব। এখন ঠাইত সংগঠিত ডাক্তাৰৰ একোটা দলে কিছুদিন থাকি চিকিৎসা কৰিলেহে ভাল হব। এনেকৈ সকলো পাড়িত ঠাইত গৈ সকলো ৰোগীৰ যিভাবে ভাল ব্যবস্থা ললে সেই বিপদৰ পৰা উদ্ধাৰ পাব পাৰে তাকে ক'ব উচিত। লাহৰিষাট, ধিং আদি ঠাইত দেখা গৈছে যে সৰু সৰু লৰা-ছোৱালী বিলাকৰ পেট ডাঙৰ, হাত ভৰি বিলাক সৰু সৰু হৈ গৈছে। এতিয়া যদি সিহঁতৰ স্বাস্থ্য এনে হয়, তাৰ পৰা ভবিষ্যতে কি আশা কৰিব পাৰি? এই বিলাক দূৰীকৰণৰ চেষ্টা চৰকাৰে অতি সোনকালে কৰিব বুলি আশা কৰিলো।

আৰু আন এটা বিষয় হৈছে অস্পৃশ্যতা বৰ্জজন। এই সম্পৰ্কে চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা বহুতো টকা ব্যয় কৰিছে। কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ পৰা ও বহুত টকা পাইছে। এই ৰোগ অছিৰে দূৰ কৰিব নোৱাৰিলে দেশৰ সবৰ্গাঙ্গীন উন্নতি কোনোবাকমে আশা কৰিব নোৱাৰি বুলি মই ভাবো। কিন্তু এই ৰোগ নিবাৰণৰ ব্যবস্থা অকল চহৰতে আবদ্ধ আছে। কিন্তু মই আগেয়েও কৈছো যে এই ৰোগ গাঁওতহে বেচিকৈ শিপাই আছে। গাঁওৰ পৰাহে ইয়াক নিৰ্মূল কৰিব লাগিব। এই অস্পৃশ্যতা নিবাৰণৰ কাৰণে যিবিলাক কৰ্মী নিয়োগ কৰা হৈছে তেওলোকৰ অন্তৰত সেই কামৰ কাৰণে কোনো আবেগ নাই। তেনে কৰ্মীৰ দ্বাৰা ইয়াক দূৰ কৰা সম্ভব নোহৈ নহব। যাৰ তেনে কৰ্মত উৎসাহ নাই তেনে লোকৰ দ্বাৰা ইয়াক নিৰ্মূল কৰা অসম্ভব। প্ৰত্যেক মানুহৰ অন্তৰৰ পৰা ইয়াক দূৰীভূত কৰিব লাগিব। তাকে কৰিবলৈ অস্পৃশ্য লোক সকলৰ শিক্ষা আৰু আৰ্থিক বিষয়ে জোৰ দিব লাগিব। তেতিয়াহে গাঁৱৰ ভিতৰত ইয়াক নিৰ্মূল কৰিব পৰা যাব। আমাৰ সত্ৰবিলাকত এই ব্যাধি পুঞ্জীভূত হৈ আছে। অবশ্যে চাৰি সত্ৰীয়া গোঁসাই সকলৰ ভিতৰত আৰু অন্যান্য সত্ৰাধিকাৰসকলে এই কামত কিছু আগবাঢ়ি আহিছে, মই চৰকাৰক কও যে বৰ্তমানৰ বাধা নিৰ্মূল কৰিবলৈ অদম্য সাহস লাগিব। সমাজৰ গুৰিয়াল সত্ৰাধিকাৰ সকলৰ ধৰ্মৰ দোহাইলৈ ভয় কৰি থাকিলে এই ব্যাধি সমাজ তথা ভাৰতৰ কলঙ্ক দূৰ নহব। আজি জনসাধাৰণৰ সেই বিষয়ত এটা জাগৰণ আহিছে, আজি সত্ৰাধিকাৰ সকলৰ যি কেই জনে এই কামত আগবাঢ়িছে তেখেত সকলক এই ব্যাধি দূৰ কৰিবৰ কাৰণে কাৰ্য্যকৰি পদ্ব লবলৈ আৰ্থিক সাহায্য আদি দিয়া হয় তেন্তে সেই কথা সম্ভব হব।

অধ্যক্ষ মহোদয় আজি সমগ্ৰ দেশতে নতুন জাগৰণে দেখা দিছে। আমাৰ অস্পৃশ্যতা দূৰ কৰাও এটি ডাঙৰ জাগৰণ। অস্পৃশ্যতা দূৰ কৰাৰ উদ্দেশ্যে চৰকাৰে বহুত টকা খৰছ কৰিছে। এইটো বৰ সুখৰ কথা। কিন্তু গাঁও বিলাকত এতিয়াও অনুশোচীত জাতি আৰু জনজাতি লোক সকলক অস্পৃশ্য হিচাবে পৰিগণিত কৰি আছে। গতিকে Community Feast আদিৰ ব্যবস্থা চহৰত কৰাতকৈ গাঁও বিলাকত কৰিব পাৰিলেহে অস্পৃশ্যতা দূৰ কৰাত কিছু আগুৱাব পৰা যাব। চৰকাৰে ইয়াৰ বাবে মনোনিবেশ কৰিব বুলি আশা কৰিলো। লগতে অনুৰোধ জনালো যাতে এই লোক সকলৰ বাবে free education-ৰ ব্যবস্থা হয়। এওলোকক শিক্ষাত আগ বাঢ়াই নিব পাৰিলেহে অস্পৃশ্যতা দূৰ হব। সুখৰ কথা বিত্ত মন্ত্রী ডাঙৰীয়াই উল্লেখ কৰিছে যে বিনা পইছাই ট্ৰাইবেল আৰু তপশীল ভুক্ত সম্প্ৰদায় সমূহক শিক্ষা দিয়াৰ কাৰণে চিন্তা কৰিছে। আশাকৰো এই চিন্তা চিন্তাতেই নেথাকি ইয়াক কাৰ্য্যত পৰিণত কৰি অস্পৃশ্যতা ব্যাধি দূৰীকৰণত সহায় কৰিব। ট্ৰাইবেল আৰু তপশীল ভুক্ত ভাই সকলকেই উক্ত ব্যাধিত আৰ্হ কৰি ৰাখিছে। নহলে বহুত টকা খৰছ কৰিও সমাজৰ পৰা এই ব্যাধি দূৰ কৰা সহজ নহয়।

আৰু এটা কথা কব খোজো যে আমাৰ পৰ্বৰ্তীয়া ভাই সকলৰ ভিতৰত মিকিৰ ভাই সকল একেবাৰে পিছ পৰা। তেওঁলোকৰ স্থায়ী গাঁও বা ঘৰ নাই। বৃটিছ দিনত তেওঁলোকক আচুতীয়া কৈ বখা হৈছিল। সেই কাৰণে তেওঁলোকৰ কোনো উন্নতি ইমান দিনে হোৱা নাছিল। গতিকে চৰকাৰৰ ওচৰত মোৰ অনুৰোধ যে Housing Scheme-ৰ জৰিয়তে মিকিৰ ভাই সকলক ঘৰ সাজি গাঁও পাতি স্থায়ী ভাবে থাকিবলৈ শিকাৰ লাগে। মিকিৰ গাঁও বুলিলে আমি সাধাৰণতে দেখিবলৈ পাও ১০ | ১২ মানুহে অস্থায়ী ভাবে এডোখৰ ঠাইত থাকে। অতি ডাঙৰ গাঁও খনত ৩০ ঘৰৰ ওপৰ মানুহ নাই। তেওঁলোকৰ মাজত এটা কুসংস্কাৰ আছে যে গাঁও খনৰ এজনমান মানুহ যদি হাইজা আদি বেমাৰত মৰে বা বাঘৰ হাতত মৃত্যু হয় তেনেহলে সেই গাঁও খনত দেৱে ধৰিছে বুলি এৰি থৈ আন ঠাইত বসতি কৰেগৈ। এই কাৰণেই তেওঁলোকৰ স্থায়ী গাঁও বা ঘৰ নাই। এই কাৰণে কোনো এখন গাঁৱত যদি হাজাৰ টকা খৰছ কৰি কুৱা আদি সাজি দিয়ে আৰু সেই গাঁৱত যদি এজন মানুহ মৰে তেনেহলে মিকিৰ ভাই সকল সেই গাঁৱৰ পৰা আতৰি যোৱাৰ কাৰণে চৰকাৰে টকা খৰছ কৰি সাজি দিয়া কুৱা এনেয়ে পৰি থাকিব। কাজেই Housing Scheme-ৰ জৰিয়তে এৰা বা দুশ ঘৰ মানুহৰ বাবে ঘৰ সাজি একোখন স্থায়ী গাঁও পাতি দিয়া উচিত। তেতিয়াহে শিক্ষা, পানীয়, পানী আৰু চিকিৎসা আদি উন্নয়ন মূলক কাম হাতত লৈ পিছ পৰা মিকিৰ ভাই সকলক উন্নতিৰ পথত আগবঢ়ায় নিয়া সম্ভৱপৰ হব। ১৯২১ চনৰ পৰা মিকিৰ পাহৰত অনুসন্ধান কৰি মোৰ অভিজ্ঞতা হৈছে যে মিকিৰ ভাই সকল আন আন জনজাতি ভাই সকলৰ তুলনাত বেচি পিছ পৰা অবস্থাত আছে। আশা কৰিলো চৰকাৰে যেন মিকিৰ ভাই সকলৰ প্ৰতি সুদৃষ্টি দিব। নহলে ই কেবল অসমৰ কলঙ্ক নহয় সমগ্ৰ ভাৰতৰ কলঙ্ক হৈ থাকিব। মোৰ বহুতো কৰ লগা আছিল কিন্তু সময়ৰ অভাৱত ইয়াতে সামৰনি মাৰিলো।

Shri DALBIR SINGH LOHAR: মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় আমাৰ বিত্ত মন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াই ১৯৫৬-৫৭ চনৰ যি খন বাজেট এই সদনত দাঙি ধৰিছে সেইখন সুন্দৰ হৈছে। দেশ খনৰ উন্নতিৰ বাবে যি বোৰ কাম লব লাগে সেই সকলো বিলাক লোৱা হৈছে। তাৰ বাবে বিত্ত মন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াক ধন্যবাদ জনালো।

অধ্যক্ষ মহোদয় আমি বৰ্তমানে এখন সমাজতন্ত্ৰবাদী ৰাজ্য গঠনত আগ ৰাঢ়িৰ লাগিব। সেই অনুযায়ী আমি বৰ্তমানে ভালেখিনি আঙুৱাই আহিছে। বনুৱাৰ প্ৰতিনিধি হিচাবে মই নিজে দেখিছো যে বনুৱাৰ অবস্থা আগতকৈ কিছু ভাল হৈছে। বৰ্তমানে তেওঁলোকে বছৰি ৫০০/৬০০ টকা আয় কৰিব পৰা হৈছে গৈ আগত যি ঠাইত বনুৱাই আয় কৰিছিল মাহে ৭১০ টকা এতিয়া সেই ঠাইত আয় হয় মাহে ৪৬ | ৪৭ টকা। তাৰ উপৰি বনুৱা সকলে ঘৰ, maternity benefit ইত্যাদিও পাইছে। কিন্তু সেই তুলনাত কৃষকৰ অবস্থাৰ একো পৰিবৰ্তন হোৱা নাই। কৃষকৰ অবস্থা উন্নত কৰিব নোৱাৰিলে দেশৰো উন্নতি হোৱাৰ আশা নাই। কাৰণ এই কৃষক শ্ৰেণীয়েই হৈছে দেশৰ মেৰুদণ্ড। গতিকে মই কব খোজো যে আমাৰ প্ৰত্যেক কৃষক পৰিয়ালক এক হাজাৰকৈ টকা বিনা জামিনত দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। আসামত প্ৰায় ৯৪ লাখ লোক হব পাৰে। তাৰে ভিতৰত প্ৰায় ৫০ লাখ দুখীয়া খেতিয়ক শ্ৰেণীৰ লোক আছে। প্ৰত্যেক পৰিয়ালত যদি ৫ জনকৈ লোক ধৰা যায় তেন্তে দহ লাখ পৰিয়াল হব পাৰে। এই দহ লাখ পৰিয়ালক যদি এহেজাৰ টকাকৈ ঋণ দিয়া যায় তেন্তে কিছু কোটি টকাৰ দৰকাৰ হব পাৰে। কিন্তু দেশ উন্নত কৰিবলৈ হলে এই টকা খৰছ কৰিবই লাগিব। বৰ্তমানে জামিন দি ধাৰ লব লাগে কাৰণে দুখীয়া কৃষকে ধাৰ লব পৰা নাই। কাৰণ তেওঁলোক ইমান দুখীয়া যে তেওঁলোকৰ কাৰণে কোন জামিন হব? তাৰ কাৰণে আচল যি পাব লগীয়া দুখীয়া খেতিয়ক তেওঁলোকে ধাৰ লব নোৱাৰে। সেই কাৰণে জামিন নোলোৱাকৈ তেওঁলোকক ধাৰ দিবৰ বাবে চৰকাৰক অনুৰোধ জনালো।

দুখীয়া কৃষক বনুৱাই যাতে মই কোৱা হিচাবে পৰিয়ালে প্ৰতি কমকৈও এক হাজাৰ টকা ঋণ পাব পাৰে তাৰ কাৰণে 'চিকিউৰিটি' ব্যৱস্থাটো উঠাই দিব লাগে আৰু এই ঋণ পৰিশোধৰ কালটো কমকৈও কুৰি বছৰ কৰি দিব লাগে। আমাৰ দেশৰ দুখীয়া জনসাধাৰণে এই ঋণ লৈ কাম কৰি নিজৰ অৱস্থা টনকিয়াল কৰি দেশৰ কল্যাণ সাধিব আৰু এনে অৱস্থাত 'চিকিউৰিটি'ৰ কোনো প্ৰয়োজন নহয় আৰু যদি হয় তেনেহলে আমাৰ চৰকাৰেই দৰিদ্ৰ জনসাধাৰণৰ চিকিউৰিটি হব।

আমাৰ মানুহ এলেছৱা বা অকামিলা নহয়। মাত্ৰ অৰ্থৰ অভাৱত আজি একো কৰিব পৰা নাই। তেওঁলোকৰ দুখন বাহুৱেই চল্লিশ বছৰ চলাই খাব পাৰিব আৰু সেই বাহুৱেই তেওঁলোকৰ 'চিকিউৰিটি' হব। যদি গোটেই ৰাজ্যত একেবাৰেতে ঋণ দিব নোৱাৰিলে প্ৰথমতে দুখন বা এখন জিলাত দি চাওক। আমাৰ চৰকাৰে বুকুত সাহসলৈ যদি এই কাম কৰে, মোৰ বিশ্বাস দেশৰ জনতা চৰকাৰৰ পিচত থাকি দেশৰ কল্যাণৰ বাবে সকলো প্ৰকাৰৰ বৰঙণি যোগাব। আজিও জনতা চৰকাৰৰ পিচত আছে—তেতিয়াও থাকিব। দেশ খন নদন বদন কৰিবলৈ হলে ঋণ দিবই লাগিব আৰু ৰাজ্যিক চৰকাৰেই দুখীয়া খেতিয়কৰ 'চিকিউৰিটি' হব লাগিব।

এই ব্যৱস্থা যদি আমাৰ চৰকাৰে অবলম্বন কৰে মই নিঃসন্দেহে কব পাৰে অহা দহৰ পৰা কুৰি বছৰৰ ভিতৰত, আজিৰ যি অৱস্থা তাৰ ঠাইত উন্নত অৱস্থাৰ এটা উজ্জল ৰূপ আহি পৰিব। হয়তো অনেকে ভাবিব পাৰে যে ঋণ দিয়া টকা অনেকে পৰিশোধ নকৰিব পাৰে। সেই কথা ভাবিলে আমাৰ কাম নহব। যদি কোনোৱে টকা লৈ পৰিশোধ নকৰি অপব্যয় কৰে তথাপি সেই টকা ৰাষ্ট্ৰৰ ভিতৰত থাকিব। আন দেশলৈ নাযায়। সেই টকাৰে খাদ্য-বস্তু বা তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তু এই ৰাজ্যতে ক্ৰয় কৰিব। গতিকে অপব্যয় কৰা টকাও এই ৰাজ্যতে থাকিব। আমাৰ চৰকাৰে ইচ্ছা কৰিলে এই শ্ৰেণীৰ মানুহবিলাকক পৰিয়ালে প্ৰতি এক হাজাৰ টকা দিয়াটো একো টান নহব। ১৯৫২-৫৩ চনত পশ্চিম বঙ্গ চৰকাৰ এনেকৈ পাঁচ শ' টকা ঋণ এহাল হালোৱা গৰু, এজনী খিৰতী গাই মাটি আৰু খেতিৰ সজুলী তেওঁলোকৰ কৃষক সকলক দিয়াৰ কথা মোৰ বিশ্বাস এই সদনৰ সদস্য সকলৰ অৱদিত নহয়। সেই কাৰণে মই আমাৰ চৰকাৰকো দেশৰ মঙ্গলৰ হকে এই ব্যৱস্থা অবলম্বন কৰিবলৈ টানি অনুৰোধ কৰিলো। তাকে যদি চৰকাৰে কৰিব নোৱাৰে তেন্তে এই মানুহবিলাকক বিনামূল্যত এহাল হালৰ গৰু একোজনী খিৰতী গাই আৰু খেতিৰ উপযুক্ত মাটি আৰু ৬ মাহৰ 'ফিৰেচন' দিয়ক—তেতিয়াও এই মানুহবিলাকৰ আৰ্থিক দুৰৱস্থাৰ সাম কাটিব।

অধ্যক্ষ মহোদয়, মই আকৌ দকৈ কওঁ যে, আমাৰ জনসাধাৰণ এলেছৱা নহয়; মাত্ৰ অৰ্থৰ অভাৱত পৰি দিনকদিনে জুৰুলা হৈ পৰিব ধৰিছে। অৰ্থৰ যোগান ধৰিব পাৰিলে—সেইমতে পথৰ নিৰ্দেশ দিব পাৰিলে—লেখত পাবলগীয়া দেশৰ অমল্য কাৰ্য্য সমাপণত অংশ গ্ৰহণ কৰিব পাৰিব বুলি মোৰ বিশ্বাস। আৱশ্যকীয় পৰিমাণৰ অৰ্থ যোগানেই দাবিদুতাই গ্ৰাস কৰিব খোজা কাৰ্য্য কুশলতা আমাৰ জনতাৰ প্ৰাণলৈ ঘূৰাই আনব মনত উৎসাহ উদ্দীপনাৰ পুনৰ সঞ্চাৰ হব। আশা-কৰো আমাৰ চৰকাৰে এই কথা খিনি বিবেচনা কৰি অনতিপলমে কাৰ্য্যপন্থা অবলম্বন কৰিব। তেতিয়াহে চৰকাৰৰ জনসাধাৰণৰ প্ৰতি আজিৰ দায়িত্ব ৰক্ষা কৰা হব আৰু জনসাধাৰণৰ average standard বাঢ়িব। সেইকাৰণে যেন বৰে পৰাই নহওক আমাৰ চৰকাৰে ঋণ দিবলৈ এই টকা যোগাব কৰে।

(টকা চৰকাৰে কত পাব—voice)

চৰকাৰে টকা ঋণপোৰাব বহুতো পথ আছে। তাকো যদি নাপাই একেবাৰে নোৱাৰিলে বহুৰাবত দিয়ক। পৰীক্ষা মূলক ভাবে অভিজ্ঞতা অৰ্জন কৰক। বহুত আঁচনি চৰকাৰে পৰীক্ষা মূলক ভাবে লোৱা দেখা যায়। সেইদৰে প্ৰথমতে এটা নিৰ্দিষ্ট অঞ্চল পৰীক্ষা কৰি চাওক।

(N.E.S. Block ৰ কান হৈছেই নহয়—voice)

কৃষক সকলে ঋণ লবলৈ যে Security লাগে সেই চিকিৰিটিৰ কথাতেই মই এইবিলাক কৈছো। ১৯২৩-২৪ চনত আমাৰ ৰাজ্যৰ আয় আছিল ২ কোটি ২০ লাখ টকাহে। এতিয়া তাৰ ঠাইত ২০ কোটিৰো ওপৰ হৈছে। আবশ্যকীয় ঋণ আমাৰ জনসাধাৰণক দিব পাৰিলেহে তেওঁবিলাকৰ আৰ্থিক অৱস্থা টনকিয়াল হ'ব, Buying Capacity বৃদ্ধি হ'ব। এই উদ্দেশ্যৰেই মই আমাৰ বিভাগৰ মহোদয়ৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলো।

তাৰ পিচত অধ্যক্ষ মহোদয় আমাৰ লুচাই পাহাৰৰ সদস্য শ্ৰীযুত লালবুইয়া ডাঙৰীয়াই আৰু কাচাৰৰ মোঃ হুচেইন ডাঙৰীয়াই যি অভিযোগ আনিছে তাৰ উত্তৰত কও যে লুচাই পাহাৰত মাত্ৰ দুই লাখ মান ৰাজহ আদায় হয় আৰু তাৰ জনসংখ্যাও প্ৰায় দুই লাখমানহে। অঞ্চল লক্ষীমপুৰ আৰু শিবসাগৰ মিলি কেৱল 'টেকচ' এই দিয়ে ৭ (সাত) কোটি টকা। তাৰোপৰি 'বদ টেকচ' আদি অন্যান্য 'টেকচ' আছে। লক্ষীমপুৰ জিলাই Excise Tax এককোটি ৭০ লাখৰ ভিতৰত এক কোটি টকাই দিয়ে। সেই বুলি আমাৰ কোনো সদস্যই কোৱা নাই যে আমাৰ টেকচৰ পৰিমাণ বেছি আৰু আমাৰ জিলা কিখনত বেছি টকা খৰচ কৰক। মই কৈছো যত জনসাধাৰণৰ average standard ৰ মানদণ্ড বৃদ্ধি কৰিব খুজিছে তাত আন ঠাইৰ পৰা divert কৰি অৰ্থব্যয় কৰক। এই জিলাত বেচি দিয়ক এই জিলাত কম দিয়ক এইটো আমি কোৱা নাই। কৰ খুজিছো যত যেনেকৈ দৰ্কাৰ তেনেকৈ দেশৰ সঞ্চলৰ হকে যি দৰিদ্ৰ জনসাধাৰণৰ জীৱনৰ মানদণ্ড বৃদ্ধি কৰক অন্তত এটা average standard আনক।

অধ্যক্ষ মহোদয় ইয়াৰ লগতে মই এঘাৰি কথা নকৈ নোৱাৰো যে অনেক পাহাৰৰ মাননীয় সদস্যৰ ধাৰনা হ'ব পাৰে যে আমাৰ বাট পথ বিলাকত অনেক টকা খৰচ কৰিছে আৰু তেওঁলোকৰ ফালে কৰা নাই। এই সদনৰ মাননীয় সদস্য সকলোৱে জানে যে আমাৰ বৃটিশ চৰকাৰৰ দিনত একো দি থৈ যোৱা নাই। তেওঁ লোকে মাত্ৰ ব্যবসায় আৰু শোষণৰ উদ্দেশ্যৰেহে এই দেশত ৰাজত্ব কৰিছিল। বেল, জাহাজ একোয়েই আমাৰ বাবে নাছিল। চেলাপতি জোকৰ দৰে আমাকে খায় আমাকে গুহি আমাৰ বুকত তেজৰে জাহাজ চলাই তেওঁলোকৰ ব্যবসায় চলাইছিল। প্ৰবল পৰাক্ৰম আহোম ৰজাৰ দিনতে দিয়া আমাৰ ধূদৰ আলি যি দীঘলে ৬০০ মাইল শদিয়াৰ পৰা মুক্তি গঞ্জলৈ। গোহাই কমলা আলি যি দীঘলে ৪০০ মাইল উত্তৰ লক্ষীমপুৰৰ পৰা গোৱালপাৰা পাহৰৈ চেউলী আলি যি দীঘলে প্ৰায় ১২০ মাইল ডিব্ৰুগড়ৰ পৰা কমাৰগাঁৱলৈ কমাৰবন্ধা আলি যোৰহাটৰ পৰা উষাপৰ্ব্বতলৈ। এই বাট পথ অহোম, কছাৰি মটক মৰান ৰজাৰ দিনৰে পৰা আছে মাত্ৰ বৃটিছ চৰকাৰে তেওঁলোকৰ সুবিধা বুজি বাগান জাহাজ ঘাট, ৰেলষ্টেশ্যনৰ লগত সম্বন্ধ থকা আলিবাট বিলাক উন্নত কৰি গ'ল। বৃটিশ চৰকাৰে আমাৰ পাহাৰীয়া ভাই ভনী সকলক বিশেষ একোকে দি যোৱা নাই মাত্ৰ অগ্ন ইংৰাজী শিকাই খুট্টিয়ান কৰি গ'ল। এনে অৱস্থাত যদি কোনো সদস্যই ভাবে যে আমাৰ ৰাজ্যিক চৰকাৰে এই কেইবছৰৰ ভিতৰত আমাক এই বিলাক কৰি দিলে তেন্তে তেওঁলোকৰ সেই কথা ভবা ভুল হ'ব। আমাতকৈ বৰঞ্চ পাহাৰিয়াৰ ভাই ভনী সকলৰ উন্নতিৰ বাবে আমাৰ ৰাজ্যিক চৰকাৰে বিশেষ চিন্তা কৰি আমাৰ

টেক্সৰ টকাও সেই অঞ্চল সমূহত উন্নতিৰ বাবে খৰছ কৰিছে। তাৰ বাবে আমি অত্যন্ত স্বীকৃতি দিছোঁ। অধ্যক্ষ মহোদয় যি অসমীয়াই বাওতি যুগীয়া বাট পথ নিৰ্মাণ কৰি গল সেই অসমীয়াৰ সন্তান সকল জানো সুৰুপা হ'ব পাৰে? মাত্ৰ আৰ্থিক দুৰৱস্থা আৰু নানান প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগে ককাল ভাঙিলে সেই বাবে মই আকৌ কও যে এই দৰিদ্ৰ পৰিয়ালক এহেজাৰ টকাকৈ ঋণ দিয়ক, চাওক, দৰিদ্ৰ জনতাৰ অন্তৰৰ উদ্দীপনা। তাৰ বাবে মই বিশেষ কৈ মাননীয় মুখ্য মন্ত্ৰী আৰু মাননীয় বিত্ত মন্ত্ৰী মহোদয়ৰ অন্তৰ আকৰ্ষণ কৰিছোঁ। মোৰ এই কথা মাননীয় এই সদনৰ অনেক সদস্যৰ মনঃপূত নহ'ব পাৰে বা হাহি উৰাব পাৰে। কিন্তু ই মোৰ অন্তৰৰ পৰা উদয় হোৱা পৰামৰ্শ আৰু দৰিদ্ৰ জনতাক অন্ধকাৰ পথ মুকলি কৰাৰ ইয়ে মাত্ৰ এক সমাধান কৰিব পাৰিব বুলি মোৰ গভিৰ বিশ্বাস।

তাৰ পিচত আমাৰ বন্ধু শ্ৰীযুত হৰিনাৰায়ণ বৰুৱাই যোৰহাটৰ কাৰণে ear mark কৰি যোৱা Engineering College ৰ কথা উল্লেখ কৰি সদনৰ সদস্য-সকলৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছে সেই বিষয়ত আলোচনাৰ অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ বোধহয় সময়ৰ অভাৱ হ'ব তথাপি মই তেখেতৰ আলোচনাত সমৰ্থন জনাও। যোৰহাটত ইঞ্জিনিয়াৰিং কলেজ স্থাপন কৰাও আমাৰ এটা সূল দাবী।

অধ্যক্ষ মহোদয়, তাৰপিচত মই নিবনুৱা সমস্যাতলৈ আহোঁ। নিবনুৱা সমস্যা সমাধান কৰিবলৈ হ'লে কিছুমান কল কাৰখানা পাতিব লাগিব। মই এজন বিলাত ফিলত বৈজ্ঞানীকক লগ পাইছিলো আৰু আলোচনা প্ৰসঙ্গত তেওঁ কৈছিল যে আমাৰ দেশত Hard board factory পাতিব লাগে। এই বস্তু ফটাকানি, টুকুৰা টুকুৰি খৰি আদিৰ পৰাই তৈয়াৰ কৰিব পাৰি। আমাৰ ফৰেষ্ট সমূহত অনেক কাঠৰ চালি খৰি এনেই পেলনি যায়। ইয়াৰ দাম গজে ১০, ১২ টকা হ'ব। গতিকে আন আন ফেক্টৰীৰ লগতে এই Hard Board Factory এটা কৰিলেও নিবনুৱা সমস্যা সমাধানত অনেক সহায় হ'ব। এই ফেক্টৰী অতি কম টকাৰেই কৰিব পাৰি।

অধ্যক্ষ মহোদয় মই যেতিয়া আমাক এহেজাৰকৈ ঋণ দিবলৈ অনুৰোধ কৰিছিলো তেতিয়া বন্ধুকলে হাঁহি উৰাই দিছিল; কিন্তু মই মাননীয় অধ্যক্ষ ডাঙৰীয়াৰ মুখৰ পৰা আজি প্ৰায় ৩ মাহ মানৰ আগতে শুনিছিলো যে আমেৰিকাত প্ৰতিজন মানুহক বিনা জমিনে ২০ হেজাৰ ডলাৰ কৰি ঋণ দিয়ে। তেওঁলোকক ফেক্টৰী, কঠিয়া আৰু গাৰ আদিও দিয়ে। যদি আমেৰিকাত ৮০ হেজাৰ টকা ঋণ দিব পাৰে তেন্তে আমাকে মাত্ৰ এহেজাৰ টকা ঋণ কিয় দিব নোৱাৰে? এতিয়া আমাৰ চৰকাৰে গৰু কিনিবৰ কাৰণে ঋণ দিছে এশটকা মাত্ৰ আৰু কৃষি ঋণ দিছে মাত্ৰ ৫০ টকা, সেই টকা বজাৰ কৰোতেই শেষ হয়। তাকে নকৰি যদি এহেজাৰ টকা দিয়ে তাৰ পৰা নিশ্চয় কিছু কাম হ'ব। সাম্ভাৱ্য কথা আজি কালি গাঁৱলীয়া মহিলা সকলৰ স্বাস্থ্য অতি সোনকালে হানি হয়। গাঁৱলীয়া একোজনী তিবোতা ৩৪ টা সন্তান হোৱাৰ পিচতে মৃত্যুৰ মুখত পৰে। ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ হৈছে চিকিৎসাৰ অভাৱ। গাঁৱত চিকিৎসাৰ বিশেষ একো ব্যৱস্থা নাই বুলিলেও হয়। সেই কাৰণে মই চৰকাৰক অনুৰোধ কৰিছোঁ যাতে ৩৪ হেজাৰ লোকৰ কাৰণেই একো খন ডাক্তৰখানা পাতিব লাগে আৰু সেই ডাক্তৰ খানাত মাতৃ-মঙ্গল আৰু শিশু-কল্যাণ বিভাগ থাকিব লাগে যাতে আমাৰ মহিলাসকল আৰু কেচুৱাবোৰক অকাল মৃত্যুৰ পৰা বৰ্দ্ধা কৰিব পাৰি। শিক্ষা বিষয়তো সেই একেই কথা। মহিলা সকলৰ শিক্ষাৰ কাৰণে কোনো সুব্যৱস্থা কৰা হোৱা নাই। আজি আমাৰ মহিলা সকলে I. A, B. A, পাচ কৰিছে— কি কৰিবলৈ? হয়তো কোনোৱে নিৰ্বাচনত যোগ দিব, কিন্তু বাকীবোৰে কি কৰিব? সেই কাৰণে মই চৰকাৰক অনুৰোধ কৰোঁ যে আমাৰ মহিলা সকলক এনে শিক্ষা দিব লাগে যিহেৰে বলত তেওঁলোকে নিজৰ ঘৰখন গাওঁখন আৰু পৰিয়ালটো সুকলমে প্ৰতিপালন কৰি দেশখনত এটা নতুন গঢ় দিবৰ বাবে সক্ৰিয় অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সুবিধা দিব লাগে।

আৰু এটা কথা যে আমি খোৱা এই দাইলবোৰ সাধবনতে বিহাৰ, উত্তৰ প্ৰদেশ আদিৰ পৰাই আহে। এইবোৰ আমি বেছি দাম ভৰি হলেও সদায় ব্যৱহাৰ কৰো, অথচ কোনেও ইয়াক আমাৰ প্ৰদেশত কৰিবলৈ চেষ্টা নকৰে। আমি কিছুমান দাইল-যেনে, মচুৰ, মগু, খেচাৰি আদিৰ খেতি ইয়াত কৰিব পাৰো। সেই ফালে কিন্তু কোনেও মন কান কৰা নাই। সেই কাৰণে আমাৰ চৰকাৰে আঁচনি কৰি এই দাইলৰ খেতি আমাৰ প্ৰদেশত যাতে কৰিব পাৰে তাৰ বাবে এটা আঁচনি লবলৈ অনুৰোধ জনাও।

বনুৱাৰ কথা। ৰাজ্যপালৰ ভাষণ প্ৰসঙ্গতো মই বনুৱাৰ কথা যথেষ্ট কৈছিলো।

মোৰ বিশ্বাস মোৰ বন্ধু শ্ৰীচৌবে, ভূঞা, শ্ৰীবিশ্বদেৱ শৰ্মা, খেৰীয়া আৰু বয় ডাঙ-ৰীয়াই বনুৱাৰ বিষয়ে বিশেষ ভাবে বহলাই কৰ। মই মাত্ৰ এঘাৰি কথা কওঁ যে, মালিক সকলৰ ষ্টেডিং অৰ্ডাৰ মতে আজি কালি কোনো বনুৱাই আধাঘণ্টা পলম কৰিলেই কামৰ পৰা উভতাই পঠায়। কিন্তু পলম হোৱাৰ কাৰণ জানিও নজনা হয়। বনুৱা সকলৰ পানীৰ বিশেষ বন্দবস্ত নাই। এশঘৰ বনুৱাৰ মাজত এটা নাদ বা পানীৰ কল দিয়ে তাতে সকলোৱে পানী লব লাগে। পুৱাতে উঠি সকলো মানুহ নাদত গৈ পানী লওঁতে লওঁতে কিছুলোকৰ পলম হয় আৰু তাৰ ফলত পলমকৈ গৈ কামৰ পৰা উভটি আহিব লগা হয় অৰ্থাৎ এদিনৰ হাজিৰাৰ পৰা বিমুখ হয়। পায়খানাৰটো কথা বৰ্ণনা কৰিবই নোৱাৰি। বনুৱাৰ পাইখানা নাই। শৌচ কৰিব লাগে হাবিৰ মাজত। পুৰুষ সকলৰ কথা মই নকৰেই বাকি কিন্তু তিব্বতী সকলৰ পক্ষে কিমান অসুবিধা আৰু অমানুষিক তাক মাননীয় সদস্য সকলে সহজেই অনুমান কৰিব পাৰিব। আজিৰ এই মহান্ধাৰ মজদুৰ কিষণৰ বাম-ৰাজ্য পৰিকল্পনাৰ যুগত বনুৱাৰ এই অৱস্থা। মালিক সকলক লাগে “বাথৰুম” চেফটিক লোট্ৰন, কথা কবলৈ ফোন, আৰু বনুৱাৰ ক্ষেত্ৰত একোৱেই নাই। ই বৰ লাজলগা আৰু পৰিতাপৰ বিষয়। গতিকে মই বিশেষকৈ বনুৱা মন্ত্ৰী মহোদয়ৰ এই বিষয়ে চোকা দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছো।

এইটো বৰ দুঃখৰ বিষয় যে বনুৱা সকলে শৌচ কৰিবলৈ যাব লাগে জঙ্ঘললৈ শিলা বৃষ্টিত যুদ্ধ কৰিব লগা হয় জোক পুৰুৰ লগত। মাননীয় সদস্যসকলে এইটো নিশ্চয় স্বীকাৰ কৰিব। (হাহি)

তাৰপিচত, এই বনুৱাসকলে তেজক পানীকৰি উৎপন্ন কৰা চাহপাতৰ ওপৰতে ৰাজ্যিক চৰকাৰ কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ সকলোৱে লাভ কৰে। মালিক সকলে আশাতীত লাভ কৰে। তাৰপিচত যেতিয়া বনুৱাৰ “বোনাচৰ” কথা উল্লেখ কৰে তেতিয়াই লাগিল হাহাকাৰ। বৃটিছ মালিকসকলৰ বহুদিনীয়া বাগিছা সেইবিলাকৰ বিজাৰ্ত ফাও অনেক আছে গতিকে বোনাচৰ ক্ষেত্ৰত কোনো আপত্তি হোৱা নাই। কিন্তু আমাৰ দেশী মালিক সকলে বোনাচৰ কথা শুনিয়েই তবধ মানিছে। আমি দেশী মালিক সকলৰ আধিক অৱস্থা বুজি পাওঁ। আজি তেওঁলোকৰ সেই শিল্প বংশ কৰিবৰ অভিপ্ৰায় নহয়। তেওঁলোকে ইচ্ছা কৰিলে বনুৱাই ঋণ দিবলৈও প্ৰস্তুত আছে। মাত্ৰ বনুৱাৰ ন্যায্য প্ৰাপ্যটো নিশ্চয় দিব লাগে। সেই বনুৱাৰ প্ৰাপ্য দিয়াৰ ভাৰ আমাৰ বিভাগীয় মন্ত্ৰীমহোদয়ৰ ওপৰত আছে। মই কেবল তেখেতৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছো। মই আৰু বিশেষ বনুৱাৰ কথা নকও, কাৰণ সময় নিচেই কম।

মহোদয় মই এটা দকাৰী প্ৰস্তাৱ কৰো। চেৰা-পাণ্ডু জৰী পথটো দিয়াৰ দৰে চৈখোৱাৰ পৰা সদীয়ালৈও তেনে এটা জৰী পথ কৰিব লাগে-(হাহি) কিয়নো আমি দেখিছো তালৈবস্ত বাহানি কঢ়িওৱা আৰু মানুহৰ যাতায়াতৰ বৰ অসুবিধা। আমাৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী আৰু খাদ্যমন্ত্ৰী যাওঁতে Helicopterৰে তালৈ গল কিন্তু নামিব নোৱাৰিলে ঢলা দলঙৰ ওছৰতে এডোখৰ ঠাইত কেনো ৰকমে নামিব পাৰিছিল তেতিয়া আমি শদিয়াৰ কংগ্ৰেছ কৰ্মী সকল বিলিফদি নদীৰ মাজত থাকো। এই জৰী পথ দিলে মাত্ৰ সেই অঞ্চলৰ লোক সকলেই যে, সুবিধা হব এনে নহয় N.E.F.A.ত থকা আমাৰ মিলিটৰী বন্ধু সকলৰ খাদ্য দ্ৰব্য নিয়াত আৰু যাতায়াতৰো যথেষ্ট সুবিধা হব।

মহোদয়, মাননীয় বিত্তমন্ত্রী মহোদয়ে তেখেতৰ বাজেট ভাষণত উল্লেখকৰিছে যে আমাৰ অঞ্চলত চাপাখোৱাত এখন নতুন টাউন গড়িবলৈ মনস্থ কৰিছে। মই মাননীয় বিত্তমন্ত্রী আৰু মুখ্যমন্ত্রী মহোদয়ক ধন্যবাদ দিছো যাতে সি সোনকালে গঢ়ি উঠে। কাৰণ আজি তিনিবছৰে নতুন টাউন গড়াই বিশেষ আগবঢ়া দেখা নাই।

মই আৰু বেচি সময় নলও কিন্তু বিত্তমন্ত্রী মহোদয়ৰ ওচৰত মোৰ শেষ অনুৰোধ যে আমাৰ দহ লাখ পৰিয়ালক যৰে পতি ১ হাজাৰ কৈ টকা খণ দিব। তেতিয়া দেখিব যে অসম খাদ্যবিষয়ত নদন বদন হৈছে। (হাহি) দেশবাসীয়ে নতুন গঢ় লৈ সমাজ ভিত্তিক আহিব বাঢ়ি গঠন কৰিবলৈ ইচ্ছন যোগাব।

জয় হিন্দ

Shri GAURISANKAR BHATTACHARYYA : Mr. Speaker, Sir, this Budget is very important because the Budget of this year gives the end of one phase that is the First Five-Year Plan and heralds another phase, that is the Second Five Year Plan, and therefore this Budget is not just an ordinary one. On the basis of our experiences in the past and being encouraged by these experiences it will be our duty to chalk out a plan for the future, and therefore I take this opportunity of congratulating the Finance Minister for bringing about this question of First Five-Year Plan at the very beginning of his budget speech. Now, for making a correct and accurate estimate of the achievement of the First Five-Year Plan what is primarily necessary is a correct realisation of the planned target, I mean the physical target, as accurately as possible. Now, we find that in this respect we have been disappointed, because here the analysis is not as comprehensive as we expected it to be. I wish I could agree with the tone of the Finance Minister that the more important schemes and targets have been substantially fulfilled; but I am sorry I cannot agree with him because the yardstick for the economic development of a country is its industrialisation, and measured with that yardstick we find that Assam even now remains backward industrially and whatever industries there are in Assam are not in our grip not within our control. For example, we have the tea industry, we have the oil industry, the coal industry, the river transport and so on within our State; but we have no grip over these industries. From Assam within these last few years alone, tea industry, I mean the foreign owners of this industry, have drained away a lot of money as profit. About 80 per cent of the total production and about 75 per cent of the capital investment in the tea industry are in the hands of the Britishers. The Oil industry which started with a capital of 52 lakhs of rupees has become a vast industry and within the last four years alone this industry has taken away something like 4,98,00,000 rupees as profit. We can have some idea of the drain of our profit by the European

Tea Planters, if we just mention only a recent instance. The Minister of Agriculture of Kenya in Africa has given a statement in the Press recently to the effect that one Chairman of a Tea Company in Assam offered to invest 20 to 30 lakhs pound Sterling in tea industry in Kenya. This is in term of pound Sterling. This gives an idea of the profit taken away by the people from outside the country. Then, Assam produces $7\frac{1}{2}$ per cent of the total coal production of India and of this a very few—and that too on the scale of cottage industries—are in the hands of a few Khasis. At least 90 per cent of the coal industry is also in the hands of the Britishers and we understand that only recently Messrs Cherra-Chhatak Rope-way Company owned by Messrs Gilanders Arbuthnot and Company has been given permit to explore a virgin coal field at Laitryngew where it was being exploited by some Khasis on a cottage industry scale. Then we have also seen that the Inland Steam Navigation Company which is also a British concern, has earned, during the first half of 1955 in Assam zone alone, a profit to the extent of more than Rs.72 lakhs. They are taking advantage of their almost monopolistic position and imposing the rate of freight as they like. Recently they have increased the rate so far as the Assam zone, including Cachar is concerned. All these profits they have earned, as has been said by my Friend, Sri Lohar, as a result of the toil of our people. This profit is not allowed to come back for industrial development of this State.

This profit is not ploughed back for industrial development of the State. This question was raised on the floor of the House before this occasion also ; but then it was stated that we the Members of this House cannot do that, that is beyond our capacity. But we know similar cry was raised in West Bengal and Travancore-Cochin, and they tried to see whether this profit, at least a major portion of it, can be ploughed back for industrial development of the country. If we can also rouse our people for making such a demand, we hope and believe that in that case Government of India also will be coming to take measure so that this money can be ploughed back for industrial development of our country. Because until and unless we can find capital, whatever may be our wish, our country will not be industrially developed. Now, Sir, there has of late been a trend to get upper hand by foreigners in some of the recently started industries. For example, in the plywood factory started near Dibrugarh, the major share is in the hands of British capital. The Match Factory at Dhubri is a Swedish Company. In this way from whatever angle we see we find that the existing industries in Assam are not in the hands of this Government or in the hands of the people of the soil, but these are in the hands of

outsiders, and they do not employ or use the profit from these industries in order to industrialise this country; because this is none of their concern. After all this is not their mother country. Now, if we compare this huge profit of the monopolists with the condition of the working classes in Assam we find a great disparity. Some of these instances have been dwelt upon by my Friend Shri Lohar in his speech. It is no doubt true that so far as the tea garden labourers are concerned, they have, after prolonged struggle, been able to extract some concessions, and have got some amount of wage increase. As a result of implementation of the Indian Tea Association scheme from the 15th of Aug. 1954 the employees have also been a little better off now. And it is also true that this Government had done something to do good to the labourers in the form of implementation of the Compulsory Provident Fund Scheme. But inspite of all that, there remains still a great deal more to be done. Now, so far as other amenities to the labourers are concerned, for example their health and hygiene, their education and so on, these things are even now quite meagre. Until and unless their educational standard, their health and hygiene are improved, these people cannot be expected to come to the same level with the others and we cannot say that our country has developed in and even space. Moreover, there have been laid down certain constitutional responsibilities for improving the condition of the Backward Tribes, Backward Classes and also Scheduled Castes and Scheduled Tribes and so on. But up till now we have seen that the condition of the major section of the people is far from satisfactory. Apart from the condition of the tea garden labourers, if we look to the condition of the large section of the working class, we will see that their condition is also far from satisfactory. Government is also quite aware of the fact that the condition of the Government employees is equally unsatisfactory. The very fact that the Government had to appoint a Pay Committee to go into the question of pay scale of the Government employees indicates that, the condition of the Government employees is far from satisfactory. The figures of 1952-53 shows that 74.4 per cent of the total employee of the Assam Government got 42 per cent of the pay bill. Apart from this unenviable pay scale of the Government employees, another thing which should be noted not only by the Finance Minister but also by the Chief Minister and the Labour Minister is that the Government employees are deprived of the elementary right of forming Trade Unions in order to ventilate their grievances. So, as a matter of fact they are deprived of a portion of their citizenship right. Now the condition of the middle class and the lower middle class employees is none

the better. And the condition of the Primary School teachers, Aided High School teachers and the College teachers is also far from satisfactory. Even the leaders of the ruling party have admitted in different platforms that condition of these people should be immediately improved. But in this present Budget we have not seen, at least nothing has come to my notice to indicate that there has been made any provision to improve the condition of these teachers. Although a Pay Committee has been appointed, there is no indication in the Budget that there will be any increase in the pay scale of the Government employees. That is to say, we have seen nothing in the coming Budget of the year that the condition of the Government employees will be improved or they will get something more. So far as the wage and salary are concerned I would ask Government to bear in mind one thing that improvement of their condition is an investment.

The main crux in our State is the agrarian sector so far as our national income is concerned, even according to our Government itself, 60·3 per cent of the national income is derived from agriculture, and if we look from the population point of view then we will see that 70 per cent of the population is dependent on agriculture. So, Sir, this agrarian question is a very important question. Until and unless the condition of the peasantry is improved all plans and programmes are bound to fail. If we look to the countryside what do we see? There are three outstanding features that we see in the countryside. They are, firstly rural unemployment, secondly rural indebtedness and thirdly lack of purchasing power. This I say from the figures of the Government itself. We see from the quarterly Bulletin of statistics of 1954 published by the Government of Assam the prices paid and received by the peasantry taking 1944 as the base year, in November 1953 they received 187·9 and paid 236·1, parity being 101·3. In December of the same year they received 125·6 and paid 134·5 parity being 93·4. And again on January, 1954 they received 119·7 and paid 134·4 parity being 89·0. Then in February of the same year they received 124·1 and paid 131·7, parity being 942·2 and in the month of March of the same year they received 120·8 and paid 132·4, parity being 91·2.

These prices point to the fact that the purchasing power of the peasantry has gone down. Then, secondly, while they have got less amount of money to purchase they have to pay more for the things they purchase. At the same time, they get less for the things they sell. There are three money or

cash crops which our peasantry mainly deals in, *viz.*, rice, gur and jute, while tea is not in their hands. In rice, we find that in 1951, the wholesale price index was 713, in 1952 it came down to 612, in 1953 to 532, in September, 1953 to 559, in October, 1953 to 517, in November, 1953 to 507 and in December, 1953 it stood at 465 according to the figures available up-to-date. There is the downward trend in the index of wholesale prices of agricultural commodities in Assam. Similarly for gur, from 417 in 1951 it came down to 309 in 1952, in January, 1953 it came down to 255 and in September, 1953 it stood at 281, there was only a slight rise. Then again, a fall to 270 in October, 1953 and it stood at 277 on December, 1953. Similarly, in jute we find that from 609 it has gradually come down to 290 only. In other words, we find that the peasantry are getting less money for the things they sell. Thirdly, we find that a great proportion of the peasantry is dependent on others. From the same source, we find that only 25 per cent of the agricultural population in Assam is self-supporting or better off, 17 per cent are earning dependents, that is to say, they help in earning and 58 per cent are economically speaking completely inactive. So a vast section of our peasantry is actually without work. Now, according to the Government itself, (I am referring to the Census Report as has been quoted in the Memorandum on the Draft Second Five-Year Plan), we find 54 per cent of the rural population having nothing to do depend wholly on others for their livelihood and another 25 per cent are only partially maintaining themselves.

Now, according to the Government Sample Surveys (Report of the Sample Survey, Government of India, 1955), the number of agricultural labour has increased which now constitutes 17 per cent of the rural population earning a petty sum of Rs.162 per head per annum with 61 days of compulsory unemployment, and at least one-third of them living in perpetual indebtedness.

While feudal exploitation of land rent and share cropping remain as such, capitalist methods of exploitation of the peasantry are being increasingly used through the mechanism of the prices, drastic cut in farm prices and increased taxation, land revenue and numerous levies.

Mr. SPEAKER: Has land revenue increased ?

Shri GAURISANKAR BHATTACHARYYA: Yes, Sir, it has doubled. I shall come to this later on.

Since 1948, taxation affecting the peasantry has grown about five-fold. Land revenue has practically doubled. Farm prices, specially paddy prices stand at half of what it was in 1952 and jute prices stand at about 40 per cent of the 1951 prices. In spite of huge expenditure for food production, in 1953-54 the production of foodgrains in Assam was less by 1,16,000 tons than in 1949-50. So even admitting the estimated increase in 1955-56, the production figure of that year has not reached the level of 1949-50. From that point also we cannot be complacent. One of the recommendations envisaged by the Planning Commission among other things is agrarian reform. Now, as I have already discussed this topic in greater detail while discussing the Governor's Address, I only want to say that our legislative measures fall far short of the targets set for the First Five-Year Plan. The overall condition of the toiling peasantry, therefore, is that it has gone from bad to worse in spite of the First Five-Year Plan. Of course, the fixation of Ceiling Bill will come up for discussion later and we shall have occasions to discuss when it comes before the House. It is true that as a result of the community projects and different expenditures incurred by Government, a section of the peasantry had benefited; but as stated by the Deputy Finance Minister of the Union Government, as a result of these projects under the First Five-Year Plan, those sections which are educationally forward or which were already a little better off are benefited whereas the social and economic gap has widened rather than lessened to bridge the difference. It is for us to see that the gulf is narrowed down as quickly as possible.

Now, looking to the condition of the middle class people (we may include the salary earners), except a small percentage of Government contractors and permit holders their condition is no better. The vast majority of these middle class employees had to pay very high prices for the things which come from outside Assam. The Chief Minister was pleased to say yesterday that the cost of living index in Gauhati and Tinsukia shows a downward trend but items of day to day necessities are not included in those indices. Moreover, there is somewhere something wrong as a result of which the actual position could not be obtained. Now, let us take the cost of living index existing in 1944, that was the war year, when the prices in Assam were abnormally high and almost everybody in Assam would get some money,

So, if 1944 is taken as the base year, that is the height of abnormality. If we want to find out the real position then 1939 should be taken as the base year, i.e., the pre-war level.

Now, Sir, we find in regard to the condition of the middle classes, that on the first of June 1953 the total number of Assam Government employees was 38,246; of them 37.3 per cent received pay below Rs. 31 per month and about the same number received between Rs. 31 and Rs. 60. Thus about 75 per cent of the Government employees received pay below Rs. 61 per month. Now, the Budget of this year holds no promise of improvement on the position of 1953. In this connection, I will take only one item to illustrate the position. There we find 526 officers are to receive Rs. 34.6 lakhs, excluding the dearness allowance; 2,420 employees are to receive Rs. 53.84 lakhs. That is to say, 14.9 per cent of the Government servants are to get 38.8 per cent and 85.1 per cent of the petty officials will get only about 61.2 per cent. Thus, the high officers will get more than two and half times of their share and the petty employees will get less than three-fourth of their share. You can well see the disparity, Sir.

Now, Sir, if we are to look to the Budget from the common man's point of view, we are to see things from the points of view of middle class employees, peasantry and the working classes and it will not help matters if we merely say that the total pay bill has increased from 2 lakhs to 47 lakhs. Unless and until their material condition is improved and their cultural level raised, they cannot feel satisfied. This is a very important point which I hope Government will look into.

In regard to the taxation policy, we find that though there has been some amount of taxation on the higher income group, for which we congratulate the Government, the burden of taxation on the lower income groups has increased. I am giving only a few instances. We find that there has been a progressive increase in taxation both with regard to land revenue and other taxes. As I said, Sir, in 1948-49, the land revenue was Rs. 1,61,19,000; in 1954-55, it was Rs. 2,14,00,000; in this year's Budget we find it is Rs. 2,37,14,000. This increase is not all due to new land being brought under the plough. The more important aspect of this matter is, however, other taxes

and duties, which includes sales tax, professional tax, amusement tax, etc. There we find that in 1948-49, the income was Rs. 64,60,000; in 1954-55, it was Rs. 1,14,00,000; in 1955-56, we find it will be Rs. 3,40,91,000. So, it has gone up from 64 lakhs to 341 lakhs. The burden of sales tax, amusement tax, etc., falls mainly on the common people.

Then take the *per capita* taxation figure, Sir. There has been a progressive increase in the *per capita* taxation also. In 1938-39, the *per capita* taxation was 1·9; in 1950-51, it was 7·18; in 1951-52, it was 8·08; in 1952-53, it was 8·13 and in this year's Budget we find it is 10·58. That means, the *per capita* taxation has gone up five times. This I have calculated from the Statistical Abstract.

Now, Sir, I come to the most interesting point and that is the national income. It is said that as a result of development works, our national income has increased. Firstly, Sir, whom do we mean by "nation"? In calculating the national income, the earnings of big industrial concerns are also included. But the profit earned by these concerns mostly go out of the country. The income of Tea Gardens, Oil Company, Steamer Company, etc., are included in calculating our national income. To give an instance, say five of us go to a restaurant and one takes 10 *resogollas* and the others do not get any. After coming out of the restaurant, if we say that every one of us got two *resogollas* per head, how does it sound? Similarly, though there has been some amount of increase in the case of these big capitalists, the common people—our people—have not gained much thereby.

Mr. SPEAKER: Your suggestion is that we should exclude those capitalist concerns and then find out the agrarian income. You think that will be the better way.

Shri GAURI SANKAR BHATTACHARYYA: Yes, Sir. As it is, our national income is illusory and deceptive. I would like to suggest that if possible Government should see that these concerns are left out and then make analysis of our own position. This will also be advantageous for us in negotiating with the Central Government. Then we shall be able to say that we are so much backward and need special help. In this connection, Sir, I think I should give a suggestion to the Government. The *per capita*

basis is not always helpful. Say for example, people are thickly populated in an area ; if the allotment of money is made according to the number of heads, that small area will get a good amount of money for, say, building, roads and in a place where people are sparsely populated as in our State. On *per capita* basis we shall get only one or two roads. Thus, this *per capita* basis is not fair.

Then, Sir, with regard to the question of distribution of national income also, we find that the distribution has not been on a sound basis, because those who are at the top are getting proportionately more while those at the bottom are not getting their due. We must remember that 90 per cent of our people are poor people and unless and until the standard of living of these 90 per cent is raised the lofty goal which has been set before us by Government and which the Finance Minister also mentioned in the last page of his Budget speech, will never be reached.

Lastly, Sir, I want to state that our attitude towards the Government is not one of destruction. We want to co-operate with the Government and help them wherever Government take any popular measure. Whenever any step is taken for helping the people, Government will surely and distinctly find us giving whole-hearted co-operation. We criticise Government only when we find that certain of its measures, willy nilly, might go against the people. This is not with a view to vilify the Government but with a view to rouse them from their drowsiness. That is the reason of our criticism.

As I have no time I resume my seat with these few words.

Shri GAHAN CHANDRA GOSWAMI:

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়—মাননীয় বিত্ত মন্ত্রী মহোদয়ে ১৯৫৬ আৰু ১৯৫৭ চনৰ আমাৰ অসম ৰাজ্যৰ জমা-খবৰছ হিছাপ দাঙি ধৰাত জয়জয়তে তেখেতক ধন্যবাদ জনাওঁ। কিন্তু বিত্ত মন্ত্রী ডাঙৰীয়াই সকলো ফালে চকু বাধি যি হিছাপ-নিকাছ কৰিছে, সেই ফাললৈ চাই সচাঁকৈয়ে আমাৰ আনন্দৰ কথা। অসমৰ ৰাইজৰ আৰ্থিক উন্নতি কেনেকৈ হব পাৰে আৰু কি কি উপায় অবলম্বন কৰা উচিত এই বিষয়েই সকলো ব্যৱস্থা হাতত লোৱা প্ৰয়োজন। বহুতো অসুবিধাৰ মাজেদি পঞ্চ-বাৰ্ষিকী পৰিকল্পনাৰ কাম শেষ হৈ দ্বিতীয় পঞ্চ-বাৰ্ষিকী পাৰকল্পনা আৰম্ভ হ'ল। এই দ্বিতীয় পঞ্চ-বাৰ্ষিকী পৰিকল্পনাৰ কাম যদি আমি আমাৰ দেশত অতি পৰিপাতিতৈ কৰিব পৰা হয়, তেতিয়া হ'লে আমাৰ আৰ্থিক উন্নতি কিছু হব পাৰে। এই কাম কৰিবলৈ যাওঁতে আমাৰ দক্ষতাৰ আৱশ্যক হ'ব। যি কোনো সুন্দৰ আঁচনিয়েই হ'ওক, তাক যদি ভাল ভাবে পালন কৰা নহয়, তেতিয়া হ'লে তাৰ পৰা ভাল ফল পোৱাটো কেতিয়াও আশা কৰিব নোৱাৰি। যি খন সমাজত সেই মত প্ৰৱৰ্ত্তন হ'ব সেই খন সমাজৰ নৈতিক মানদণ্ড নিশ্চয় উন্নত হ'ব লাগিব। সেয়ে নহ'লে লাভলৈ গ'ওঁতে মূলৰো ইহাতি হোৱাটো পুৰা সম্ভব।

আজি কংগ্ৰছে—ভাৰতবৰ্ষত এখন সমাজবাদী সমাজ গঢ়িবলৈ সক্ষম গ্ৰহণ কৰিছে। এই খন সমাজ প্ৰতিষ্ঠা হ'ব ক'ত? আমাৰ মনুষ্য সমাজত নে আন কোনোবা সমাজত? যদি মনুষ্য সমাজতে হয়, তেতিয়া হলে আমি সেই দৰে সমাজ খন গঢ় দিবলৈ অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। সেই কাৰণে চৰকাৰৰ দায়িত্বও দুগুণে বাঢ়ি গৈছে। দুবেলা দুমুঠি পেত ভৰাই খাবলৈ নোপোৱা, শৰীৰত লাগতীয়াল চতিয়াই লবলৈ এটুকৰা কাপোৰ নোপোৱা, বেমাৰ হলে তাৰ বাবে চিকিৎসাৰ ব্যৱস্থা নোপোৱা, আয়ত্ৰান লাভ কৰিবলৈ প্ৰকৃত শিক্ষা নোপোৱা, আৰু অন্ধাৰে অনাৰাৰে যাব ব্ৰহ্ম সঙ্কুচিত জ্ঞান, এই ধিনি পুৰঠ কৰিবলৈ সকলো প্ৰকাৰে চেষ্টা হোৱাটো আমাৰ অপৰিহাৰ্য্য কৰ্তব্য। যি সকলৰ ওপৰত এই গুৰু ভাৰ ন্যস্ত হৈছে সেই সকলৰ মনে-মুখে-কামে একে হবই লাগিব। প্ৰকৃত আহি বাদ দি অকল সমাজত বা এই সদনত দিঘলীয়া বন্ধুতা দি দেশৰ আৰু দহৰ উন্নতি কৰিব নোৱাৰি।

দ্বিতীয় পঞ্চ-বাৰ্ষিকী পৰিকল্পনা যি ভাবে কৰা হৈছে সেই ভাবে আমি সকলোৱে ইয়াৰ কাৰণে আপ্ৰাণ যত্ন কৰা উচিত হব। চৰকাৰেও ভাল ভাবে ইয়াক নিৰীক্ষণ কৰি যাতে কল্পনা কৰা মতে কাম হ'ব পাৰে তালৈ তীক্ষ্ণ দৃষ্টি ৰাখিব লাগিব। দেশৰ শাসন তাৰ যেতিয়া গ্ৰহণ কৰা হৈছে এনে অৱস্থাত “দেশতকৈ মোমাই ডাঙৰ নহয়” এই নীতি সদায় চকুৰ আগত থাকিব লাগিব।

আমাৰ অসম দেশ খন ভাৰতবৰ্ষৰ অন্যান্য দেশতকৈ বহুতো পিছ পৰা, ইয়াক নুই কৰিব নোৱাৰি। পূৰ্বতে ভৈয়ামে থকা জনজাতীয় ভাই-ভনী সকল, আৰু অসংখ্য বনুৱা ভাই-ভনী সকলৰ আৰ্থিক, মানসিক, আদি কেনেকৈ উন্নত হ'ব পাৰে তাৰ বাবে সজীৱ চেষ্টা হোৱা কৰ্তব্য। মই যি সমষ্টিৰ পৰা নিৰ্বাচিত হৈ আহিছো, সেই গৃহপুৰ সমষ্টিৰ ভিতৰত জনজাতীয় ভাই-ভনী আৰু বনুৱা ভাই-ভনী সকলেৰে পৰিপূৰ্ণ। তেখেত সকলৰ অৱস্থালৈ মন কৰিলে বৰ দুঃখ লাগে। শিক্ষা আদিতো পিছ পৰা। এই সকলৰ সৰ্ব্বতো প্ৰকাৰে উন্নত কৰাটো আমাৰ প্ৰধান কৰ্তব্য হোৱাটো উচিত। ইয়াৰ বাহিৰেও অন্যান্য ৰাইজৰ ভিতৰতো সেই একে অৱস্থাকে বুলি কব পাৰি। অসংখ্য মানুহ মাটি বাৰী-হীন। শিল্প বুলি কবলৈ শূন্য। কাজেই অৱস্থাৰ বিপৰ্যয় ঘটিছে। এই ঠাই বিলাকৰ মাজত যাতে কিছু গৃহশিল্প গঢ়ি তুলিব পাৰি সেইফালে চকু দিয়া উচিত। এই গৃহশিল্প গঢ়ি তুলিবৰ কাৰণে কো-অপাৰেটিভ চ'চাইটিৰ জৰীয়ে ঋণ দি হওঁক বা আন প্ৰকাৰেই হওঁক তাৰ ভাল ব্যৱস্থা হব লাগে। মাটি হীন মানুহক যথা-সম্ভৱ মাটি বিতৰণ কৰি খেতি কৰিবলৈ সা-সুবিধা বোৰ Agricultural Departmentৰ জৰিয়তে দিয়া উচিত। যি বোৰ ঠাইত স্কুল আদি এতিয়াওঁ হোৱা নাই সেই বোৰ ঠাইত স্কুল আদিৰ সুবিধা কৰি তেওঁ বিলাকৰ মাজত শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ লাভ কৰিবলৈ ব্যৱস্থা হ'ব লাগে।

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পাৰটো যাতায়াতৰ বাবে বৰ অসুবিধা। যাতায়াতৰ অসুবিধা হোৱা গতিকে প্ৰায় বস্ত্ৰ বোৰ ৰাইজে বেছি মূল্যত কিনিব লগীয়া হয়। আৰু যি দুই-এপদ বস্ত্ৰ বিক্ৰী কৰি ৰাইজে দুই চাৰি পয়সা পায়, সেইটোও আন ঠাইতকৈ কম মূল্যত বিক্ৰী কৰিব লগীয়া হয়। উত্তৰ পাৰৰ একোটি ট্ৰাঙ্ক বোডৰ বাহিৰে যাতায়াতৰ আন সুবিধা বিশেষ নাই। উত্তৰ গুৱাহাটীৰ পৰা উত্তৰ লক্ষীমপুৰলৈ অহা-যোৱা কৰাটোও ভাবিব লগীয়া হয়। বাৰিষাটো বিপৰীত অৱস্থা ঘটে। সুখৰ কথা যে, আমাৰ চৰকাৰে ডাঙৰ নদী কেখনত স্থায়ী দলং দিবৰ কাৰণে ইতিমধ্যে ব্যৱস্থা হাতত লৈছে। আৰু উত্তৰ গুৱাহাটীৰ পৰা উত্তৰ লক্ষীমপুৰলৈ চৰকাৰী ভাবে Transport অৰ ব্যৱস্থা এই বছৰেই হাতত লবলৈ থিক কৰাটো অতি আনন্দৰ কথা হৈছে। আশা কৰো ক্ষীপ্ৰ গতিৰে এই কাম আগ বাঢ়ি যাব।

অব্যক্ত মহোদয়! এটি কথা জৰুৰী বিবেচনা কৰো। আমাৰ দেশত পুষ্টিৰ খাদ্যৰ অভাৱ ঘটিছে। বিশেষকৈ মাছ আৰু গাখীৰৰ নিতান্ত অভাৱ। পুষ্টিৰ আহাৰ যোগাৰ কৰিব নোৱাৰিলে আমাৰ জাতীয় উন্নতি হ'ব নোৱাৰে। কাৰণ পুষ্টিৰ আহাৰে আমাৰ শৰীৰত শাৰিৰীক আৰু মানসিক প্ৰভুতি বোৰ পৰিত্ৰ ভাবে বৃদ্ধিপ্ৰাপ্ত হ'বলৈ ইন্ধন যোগায়। সেই কাৰণে ঠায়ে ঠায়ে মাছ পোহাৰ উন্নত ধৰণৰ ব্যৱস্থা, আৰু উপযুক্ত গৰু মহ ৰাখি শুদ্ধ গাখীৰ যাতে মানুহে পাব পাৰে তাৰ বাবে চৰকাৰী ভাবেই কিছু কাম হোৱা উচিত। এই কাম কৰিবলৈ যাওঁতে চৰকাৰৰ যদি লোকচানো হয় তেন্তিহা হলেও কৰাটো উচিত বুলি মই বিবেচনা কৰো। চৰকাৰে ব্যৱসায় বুদ্ধিৰে এনে বোৰ কথা নিৰক্ষণ কৰাটো উচিত নহ'ব।

সৰ্বশেষত বিত্তমন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াই যি সজ ইচ্ছাৰে এই আঁচনি তৈয়াৰ কৰিছে, এই আঁচনি সম্পূৰ্ণ ৰূপে সমাধা কৰিবলৈ কৰুনাময়ৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাওঁ।

—শুভমন্ত্ৰ—

Shri MAL CHANDRA PEGU: Sir, I will require some-time to finish my speech.

Mr. SPEAKER: If you have got a written speech you can give it over to the Finance Minister and it will be taken as read.

Shri MAL CHANDRA PEGU: I have got no written speech. Can I speak in my own dialect?

Mr. SPEAKER: In that case you will only please yourself as nobody will understand your dialect.

Shri MAL CHANDRA PEGU: Mr. Speaker, Sir, while thanking the Finance Minister for presenting the Budget for the year 1956-57, I beg to bring the following to the notice of the Government for consideration.

It is gratifying to note that our Government in order to bring the backward people to the level of the other advanced brethren of the State, have adopted various developmental programmes and to wipe out the habit of drinking liquor from amongst those people who have been ruining themselves economically, physically, mentally, morally and what not due to drinking habit. Prohibition policy throughout the State is being introduced and total prohibition of liquor, in consequence of the prohibition policy, has been introduced throughout the whole district of Kamrup. I am one with the Government with this policy of prohibition of liquor. But I find it little difficult to agree with Government in the matter of prohibiting the Tribal people both of the Hills and Plains from drinking their home-brewed rice-beer without the same being scientifically examined by Government and in view of the expert's opinion.

In the Assam Tribune of 23rd August, 1955, under the heading, "Tribal Drinks have nutritive value" issued on the result of Scientific Analysis of samples in Calcutta on August 22, 1955, it states as follows:—"These traditional home made Tribal

drinks have nutritive value supplementing the deficient diet of the Tribal people and their prohibition is a serious matter."

This is the expert opinion of the Anthropological Department of the Government of India after a detailed scientific analysis of samples of Tribal drinks collected from Tribes of Assam, one from Tripura State, one tribe from Sikkim, two tribes from Bihar and one tribe from Himalayan Region of Uttar Pradesh. The samples examined are all home-brewed beer made from cereals, like rice, millets and yams. Analysis of these samples by the Anthropological Department showed that they contained following eight ingredients:—alcohol, protein, calcium, phosphorus, iron, nicotonic acid, vitamin 'B' and calories.

The alcoholic content and various nutritive elements of drinks showed the following range of variation:—
Alcohol 3. 5 p. c., protein 0. 3. to 1.2 p.c., calcium 3.4 to 19.6 p. c., phosphorus 10. 5 to 82 p. c.

The Department of Anthropology, Government of India in an official statement said here today that from the above analysis it will be seen that home-brewed beer used by Tribal peoples in India has some nutritive value with a small alcoholic content. Such drinks really supplement the deficient diet of the Tribal groups in many respects. Besides, having nutritive value such drinks occupy an important place in the socio-religious life of the Tribes.

Dr. Majumdar of the Department said, "One sample of country liquor from a licensed shop in a Tribal area has also been analysed. This analysis indicates an alcoholic content of 9. 7 p. c. with a caloric value of 38 p. c. and no nutritive value whatsoever. It is, therefore, clear that drinks of such country liquor from licensed shops are harmful to tribal peoples. The prohibition of country liquor manufactured in licensed shops will thus do good and no harm to the people. But the prohibition of home-brewed tribal drinks of the beer variety is serious matter and deserves careful and scientific examination by social reformers before any step is taken in that direction."

It was again published on 24th August issue of the Assam Tribune in the editorial column under the caption "Tribal Drinks" and this has made the matter more clear. It stated as follows.....

Mr. SPEAKER : You need not read this as it was published and we have seen it in the paper.

Shri MAL CHANDRA PEGU : I am reading only a portion :—"So long as other form of wholesome food are not made available in adequate quantity in the tribal areas to try to wean the tribals from the habit in so far as their home-made drinks of the beer variety are concerned will practically mean their falling into the grip of mal-nutrition."

Mr. SPEAKER : What about ham and bacon?

Shri MAL CHANDRA PEGU : What I mean to say that unless tribal people are given alternative food, I think, it will be improper on the part of Government to prohibit the tribal drink or rice beer. I do not speak against prohibition of tribal drinks, but unless it is scientifically examined and unless food of nutritive value is supplied to them in place of drinks, the prohibition should not be enforced.

I do not know much about other tribes but I will speak mainly about Miris and Deuris. They do not take Ja-Jalpan nor tea as the other people do. Before they are made to give up the habit of drinking rice-beer, they will have to be taught the way of taking Ja-Jalpan and tea and to make the prohibition of Tribal drink a success amongst the Miris and Deuris not only their social reformation but also religious reformation should be brought about. Not only that, the manners and customs, the way in which they live, should be reformed first. More over wide propaganda amongst them should be made by all the political and social reformers and by making wide propaganda we must first change their minds. Otherwise prohibition of Tribal drink will be a farce. We must take account of the sentiments of these Tribal people and we must give them sufficient time to dissolve the sentiments.

Article 47 of the Constitution of India has not also clearly stated that the home-made rice beer should be prohibited. It has laid down : "The State shall regard the raising of the level of nutrition and the standard of living of its people and the improvement of public health as among its primary duties, and, in particular, the State shall endeavour to bring about prohibition of the consumption except for medical purposes of intoxicating drinks and drugs which are injurious to health".

Not only that the Prohibition Inquiry Commission has also stated that the Tribal drinks are not as much intoxicating as liquor manufactured in licensed shops, but if a Government liquor shop is opened near any Tribal village, the Tribal people go to these liquor shops and take to it and then they prefer liquor to their own home-made rice beer. So they say that establishment of such liquor shops near Tribal village should be prohibited. They have not clearly mentioned in their report as to prohibition of Tribal drinks.

In view of all these reports and opinions of the experts, I think proper care should be taken by our Government before totally prohibiting the Tribal drinks, and the matter should be scientifically examined and in the meantime we must make our people understand that this is a bad thing which has been ruining our tribal people economically, morally and mentally.

Shri MAL CHANDRA PEGU : Now, coming to my next point, Sir, I would like to speak something about distribution of recurring and non-recurring grants to our Middle English, Middle Vernacular, High Schools and Government Aided Colleges. Sir, we have found that very often some of these schools which really deserve grants from Government are not given these recurring and non-recurring grants. So, Sir, for the proper distribution of these grants to the Middle Vernacular, Middle English, Aided High Schools and Government Aided Colleges, I think there should be a Committee for distribution of these recurring and non-recurring grants. In that case nobody will grudge. Of course I am not giving out any specific instance in this connection, but if I am asked I can do so. What I want to ask the Government now is that there should be a Committee for distribution of grants—both recurring and non-recurring to our Middle English, Middle Vernacular, Aided High Schools and Colleges.

Mr. SPEAKER : You mean an Advisory Committee to advise Government in the matter ?

Shri MAL CHANDRA PEGU : Yes, Sir.

Shri OMEO KUMAR DAS (Minister) : The School Boards are responsible for the Middle Vernacular Schools.

Shri MAL CHANDRA PEGU : All right I will leave out Middle Vernacular Schools. Now, Sir, regarding the Lower Primary School examinations, I strongly feel that if compulsory primary examination can be introduced in the whole State just like in the Middle English Schools, then our Lower Primary teachers will take more care to see that their students can successfully pass and make name in the examination. Now, this is not done with the result that the teachers do not take any care at all to increase the efficiency of their students. So I would request Government to see that compulsory Primary examination is introduced throughout the State.

Now, coming to the question of dispensaries, I beg to say that there are Local Board Dispensaries in Majuli area, in Kamalabari, Jengraimukh and Ahotguri, etc. Now, this Majuli area has been included in the National Extension Service Block. But in spite of this area being included in the National Extension Service Block, the dispensaries situated therein are running without doctors for more than one and a half years. This is the case in Jengraimukh and other Miri areas which also fall within the National Extension Service Block. On our representation to the Chief Minister and the Medical Minister, we were assured by the Chief Minister and the Medical Minister that they would lend Government doctors to the Jengraimukh and Kamalabari dispensaries. But up till now no Government doctor is made available to these dispensaries. To this allegation Government may now reply that they have got no doctors nor any qualified private doctors to lend Government doctors. But here I can give an instance in which one Nomal Chandra Pegu who passed his M.B. B.S. examination in the latter part of 1953, was not provided with a post although he sent applications several times to the authorities and called for interview. It is now seen that Government have not lent Government doctors to these dispensaries not because they are in lack of qualified doctors but because of their utter negligence to these dispensaries.

Mr. SPEAKER: Mr. Brahma, do you know anything about this doctor ?

Shri RUPNATH BRAHMA (Minister): Yes, Sir, I have heard of him, but as far as I remember he applied for a different post—I think in the Medical College, for which post there were also other candidates. But now we have advertised for as many as 30 posts and if he applies now, I do not see any reason why he should not be appointed.

Mr. SPEAKER: Now Mr. Pegu, you have that assurance that there is no reason why he should not be appointed if he applies now.

Shri MAL CHANDRA PEGU: Thank you, Sir.

Shri ANANDA CHANDRA BEZBARUA: On a point of order, Sir, can we mention individual cases here?

Mr. SPEAKER: Yes, individual cases cannot be raised. But please carry on Mr. Pegu.

Shri MAL CHANDRA PEGU: So I would request Government to see their way to lend Government doctors for these dispensaries I have mentioned.

Now, coming to the transferred area of Dibrugarh Sub-division—although I do not represent this area yet, I have got something to say about this area.

Mr. SPEAKER: Do you mean Murkong Seleik?

Shri MAL CHANDRA PEGU: As I said, I mean the transferred areas of Dibrugarh, Sir. Sir, last time when our Chief Minister went to Dibrugarh accompanying the President of India, he assured the people of these transferred areas that they would be given a special treatment and that their area would be declared a tribal block. That is why on the basis of that assurance by our Chief Minister a resolution was adopted by the people in a public meeting there recently. If you allow me, Sir, I will read this resolution.

Mr. SPEAKER: No need to read it, you can just give the general idea.

Shri MAL CHANDRA PEGU: Sir, my Friends, Shri Khakhlari and Shri Lohar who actually represent this area can give a better description about these places than myself. I think Mr. Lohar in the course of his speech today said that there should be a ropeway right from Sadiya to Saikhoaghat and I also agree with him because for about 9 months in a year this area is completely cut off from the rest of the world. So to get rid of this bottleneck in transport, this ropeway as suggested by my Friend, Mr. Lohar, is a nice suggestion. But if that is not possible, I suggest a Public Works Department road from Pasighat to Sonarighat. If however, this road can be constructed in that area then the people of that area will not remain as backward as they are now. Why I lay stress on this point, Sir, it is because the people living in NEFA area use to say to our people that "your Government is doing nothing for our improvement. Look what is being done to us by our Government." When I went to those areas the people asked me this same question. So I would appeal to the Government to see that these areas are not neglected.

Now, Sir coming to the appointment of A.C.S.(I) and Project Executive Officers, I beg to say as follows although I may be termed as very narrow minded and communal. Eight years have elapsed since we attained Independence, and during this long eight years, out of the Miri community which constitutes about 2 lakhs of the population, not a single Miri candidate has been appointed to the post of A.C.S.(I) or Project Executive Officer. Of course, Sir, we cannot claim it as a matter of right, but we request the Government to give some consideration for these people. We cannot claim as a matter of right because we are regarded as one of the Scheduled Tribes for whom certain reservation in service has been maintained by the Government. For the benefit of the backward communities like Miris and Deuris, I think, the Government should see that these communities are given all sorts of benefits and considerations. Instead of giving equal treatment to all the communities of the Scheduled Tribes, Government is found to have made discrimination even between the Scheduled Tribes community different in the matter of appointment. Government should see if people of all the communities of the Scheduled Tribes are represented in the post. If I frankly speak only a certain communities in the name of the Scheduled Tribes have been enjoying all sorts of privileges given to them. If this state of affairs continues, we do not want reservation.. So I request the Government to see to this matter so that all the Scheduled Tribes communities are represented in Government posts of A.C.S.(I).

Sir, the Chief Minister in reply to a question put by my honourable Friend, Shri Dharanidhar Basumatari, informed the House that 10 per cent reservation has been extended to other posts also. But this is not a fact. This 10 per cent reservation has not been extended to the posts of office assistants of the District and subdivisional offices.

Mr. SPEAKER : Mr. Pegu, you told us that Miri population will be about 2 lakhs. But I find in Sibsagar it is 10,000 and in Dibrugarh it is a little more.

Shri MAL CHANDRA PEGU : Sir, in Sibsagar District alone out of 68,000 Scheduled Tribes population about 50,000 are Miris.

Sir, what I mean to say is that this 10 per cent reservation kept in the case of A.C.S.(I) and A.C.S.(II) has not been extended to other posts. In the Deputy Commissioner's court at Jorhat there is not a single tribal office assistant. Sir, when we approached the Deputy Commissioner, he told us that there was no such direction from the Government that 10 per cent reservation had been also extended to the posts of office assistants of the District and subdivisional offices.

Shri MOTIRAM BORA (Minister): Sir, one point was not clear to me. Mr. Pegu says that the present reservation has been for a particular community or section amongst the tribal population. The present reservation is for the benefit of the tribals as a whole.

Shri MAL CHANDRA PEGU: Sir, what I mean to say is that in the name of other tribes some limited few are enjoying all the privileges.

Mr. SPEAKER: Mr. Pegu, you mean Khasi people?

Shri MAL CHANDRA PEGU: Sir, what I meant was that in the name of the plains tribal people, Sonowal Kacharis have been enjoying all the privileges given to the plains Scheduled Tribes.

Adjournment

The Assembly was then adjourned till 10 A.M. on Thursday, the 15th March, 1956.

Shillong,
The 9th November 1956. }

R. N. BARUA,
Secretary,
Legislative Assembly, Assam.

AGENTS IN INDIA

1. Messrs. Thacker Spink & Co., Calcutta.
2. Messrs. W. Newman & Co., Calcutta.
3. Messrs. S. K. Lahiri & Co., Calcutta.
4. Messrs. R. Cambray & Co., 6 and 8/2, Hastings Street, Calcutta.
5. Messrs. D. B. Taraporevala Sons and Co., 103, Meadow Street, Fort, Post Box No.187, Bombay.
6. The Indian School Supply Depot, 309, Bow Bazar Street, Calcutta.
7. The City Book Company, Post Box No.283 Madras.
8. The Director, The Book Company, Limited, Book Sellers and Stationers 4/4A, College Square, Calcutta.
9. The Manager, The Imperial Publishing Co., 99, Ry. Road, Lahore.
10. Messrs. Chapala Book Stall, Shillong.
11. Messrs. Sirbhum Publishing Co., Calcutta.
12. The Proprietor, 'Graduates Union,' Gauhati.
13. Mr. Banwarilal Jain (Book Seller), 1719/2002, Mati Katra, Agra (India).
14. Messrs. Low Book Society, 65/3, Harrison Road, Calcutta.
15. The Director, Benares Corporation, University Road, P.O. Lanka.
16. Messrs. Law Book Society, 4A, Wellington Square, Calcutta.
17. Messrs. Bodh Raj Marwah, Booksellers, Shop No.63, Pusa Colony Market, Delhi-Karol Bagh, New Delhi.
18. The Oxford Book and Stationery Co., Scindia House, New Delhi/17, Park Street. Calcutta-16.
19. Messrs Mokshada Pustakalaya, Publishers and Book Sellers, Gauhati.
20. Messrs Popular Book Depot (Regd.), Book-sellers, Publishers, etc., Lamington Road, Bombay-7.